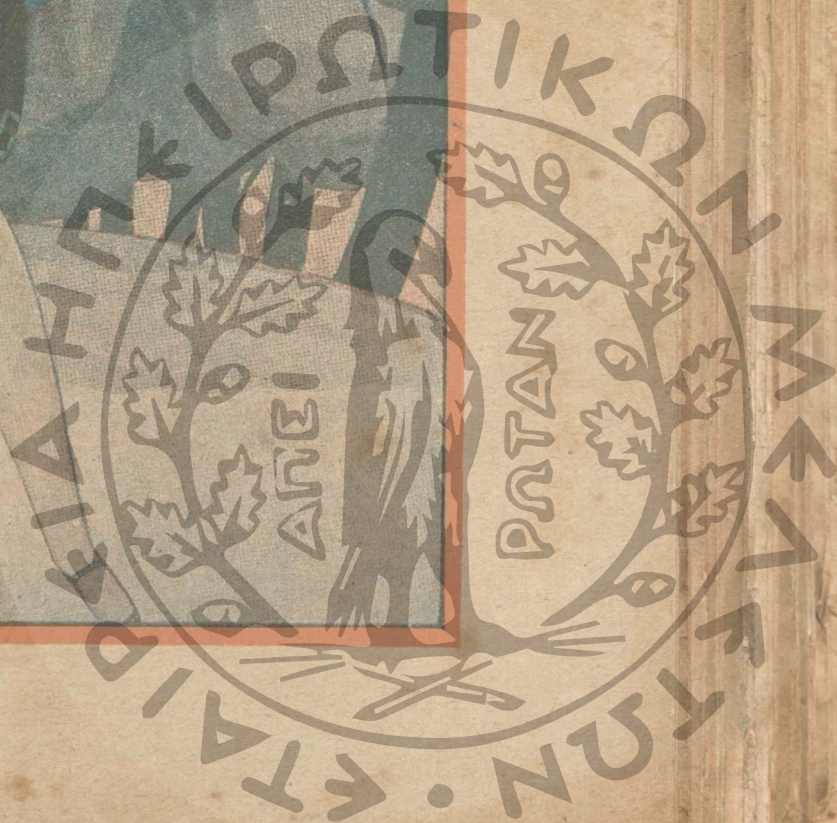

ΥΠΟΥΚΕΤΑ

1926

Τίποτε

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘ.: ΤΡΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: ΑΘΗΝΑΙ	ΔΑΛΙΟΝ	ΚΙΑΤΟΝ	ΠΑΤΡΑΙ
ΠΑΓΚΡΑΤΙ	ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΑ	ΚΟΖΑΝΗ	ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ	ΔΙΣΥΜΟΤΕΙΧΟΝ	ΚΟΜΟΤΙΝΗ	ΠΑΤ. ΤΕΛΩΝΕΙΟΥ
(ΚΡΗΤΗΣ)	ΔΡΑΜΑ	ΚΟΡΙΝΘΟΣ	ΠΟΤΑΜΟΣ (ΚΥΘΗΡΟΝ)
ΑΓΡΙΝΙΟΝ	ΖΑΚΥΝΘΟΣ	ΚΥΜΗ	ΠΡΕΒΕΖΑ
ΑΙΓΙΟΝ	ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ	ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ	ΠΥΡΓΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΛΑΜΙΑ	ΡΕΘΥΜΝΟΣ
ΑΔΙΒΕΡΙΟΝ	ΘΗΒΑΙ	ΛΑΡΙΣΣΑ	ΣΟΡΟΒΙΤΣ
ΑΜΑΛΙΑΣ	ΙΘΑΚΗ	ΛΕΒΑΔΕΙΑ	ΣΟΥΦΛΙΟΝ
ΑΜΦΙΣΣΑ	ΙΣΤΙΑΙΑ	ΛΕΥΚΑΣ	ΣΠΑΡΤΗ
ΑΡΓΟΣ	ΙΩΑΝΝΙΝΑ	ΛΙΜΝΗ (ΕΥΒΟΙΑΣ)	ΣΥΡΟΣ
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ	ΚΑΒΑΛΑ	ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ	ΤΡΙΚΚΑΛΑ
ΑΡΤΑ	ΚΑΛΑΜΑΙ	ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ	ΤΡΙΠΟΛΙΣ
ΑΣΤΑΚΟΣ	ΚΑΡΑΘΩΑΣΙ (ΣΑΜΟΥ)	ΜΟΛΛΑΙ	ΤΣΟΥΛΙΟΝ
ΒΑΘΥ (ΣΑΜΟΥ)	ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ	ΜΥΤΙΑΝΝΗ	ΥΔΡΑ
ΒΕΡΡΟΙΑ	ΚΑΡΥΣΙΟΣ	ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ	ΦΛΩΡΙΝΑ
ΒΟΛΟΣ	ΚΑΣΤΟΡΙΑ	ΝΕΜΕΑ	ΧΑΛΚΙΣ
ΒΥΤΙΝΑ	ΚΑΣΤΡΙ (ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ)	ΝΙΓΡΙΤΑ	ΧΑΝΙΑ
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ	ΚΑΣΤΡΟΝ (ΑΗΜΝΟΥ)	ΞΑΝΘΗ	ΧΙΟΣ
ΓΡΕΒΕΝΑ	ΚΕΡΚΥΡΑ	ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΝ	
ΓΥΘΕΙΟΝ			

ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ: ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, The Bank of Athens Trust Company, Pine Street 25, ΒΟΣΤΩΝΗ, Athens Banker's Corporation, Kneeland Street 19.

ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ: ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Fenchurch Street 22. — ΕΝ ΑΛΒΑΝΙΑ: ΔΥΡΡΑΧΙΟΝ, ΚΟΡΥΤΣΑ.

ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, ΚΑΙ ΤΡΟΝ, ΠΟΡΤ-ΣΑ-ΙΔ. — ΕΝ ΚΥΠΡΩ: ΛΕΜΕΣΟΣ, ΛΕΥΚΩΣΙΑ.

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Καταθέσεις εις λογαριασμόν και Συνάλλαγμα επί του Έξωτερικού
έν όψει και επί προθεσμία.

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Νέον αισθηματικόν μυθιστόρημα. Μία τραγική ιστορία έρωτος, μία παθητική ιστορία της γυναικείας καρδιάς, που θα σας κάνει να πονέσετε, που θα την αισθανθήτε σαν ιστορία άτομικη σας, δική σας, της καρδιάς σας...

Το «Μπουκετο» ευρίσκεται στην εγχώρια θεατρική γαλήνη, ότι απέκτησε ν' ήδη, και την Αύτοβιογραφία του νήτου θεατρικού συγγραφέως, ποιητού, σατιρικού, μυθιστοφύτου **ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ** ή άπαιτο υπό του πολυκλαύστου λογοτέχνη ολίγον καιρόν προ του έτους και την άποψιν ό' άογισιν να δημοσιεύη ποσόν...

ΕΛΠΙΖΕΤΕ

Μπορεί και σεις μία μέρα ν' αποκτήσετε άνεσιν και πλούτον που τώρα τόσο τον ζηλεύετε. Γι' αυτό σας δίνει μία μεγάλη ελπίδα το «Ελληνικόν Λαχείον που πα έ ει κάθε χρόνο στους αγοραστές του

= ΚΕΡΔΗ 33.000.000 ΔΡΑΧΜΩΝ =

8 Αυγούστου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

609

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

Ο ΘΥΓΛΟΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΟΛΙΒΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΛΙΜΠΕΡΕΤΤΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'.

Πώς ό άγιος κύριος Μπερτώλ, παιδί του Θεοδούλου, βασιλιά της Σκωτίας, πήγε στις Άρδέννες για να ευαγγελιστεί τους κατοίκους της χώρας Περσέν.

Τό δάσος των Άρδεννών απλωνόταν εκείνο τον καιρό ως τό ποτάμι του Αίν και οκέπαζε τη χώρα Πορσέν, όπου βρίσκεται σήμερα η πολιτεία του Ρετέλ. Χιλιάδες αγριογούρουνα κατοικούσαν στα φαράγγια του έλάφια με ψηλό μπόδι, που ή ράτσα τους έχει χαθεί σήμερα, μαζευόντουσαν μέσ' στους άπροσπέραστους βάλτους του και λύκοι, με μία τεράστια δύναμη, φαινόοντουσαν τό χειμώνα στο σύνορο των δασών. Ο βασιλικός και τό θρόνιμν είχαν τό καταφύγιο τους μέσα σ' αυτό τό δάσος, καθώς κ' ένας τρομερός δράκος, που έξολοθρευότανε αργότερα με τη χάρη του Θεού που άκουσε τις προσευχές ενός άγιου ερημίτη. Κ' επειδή τότε τό μυστήριο της φύσεως ήταν φανερωμένα στους ανθρώπους και τ' άόρατα πράγματα τά έβλεπαν όλα πρὸς δόξα του Δημιουργού, γι' αυτό συναντούσε κανείς συχνά μέσ' στ' άδεντρα τό δάσους, νύμφες σατύρων, κενταύρους κ' αϊγυλάνες.

Και δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία ότι τά κατοικία αυτά όντα δεν παρουσιάζονταν τέτοια, όπως περιγράφονται στους μύθους των ειδωλοκρατών. Μά πρέπει να ξέρετε πως εΐτανε διαβόλοι, όπως φαινότανε από τό ποδάρι τους που εΐτανε διχαλωτό. Δυστυχώς, εΐταν λιγότερο εύκολο να καταλάβει εις κανείς νεράιδες αυτές μοιάζον με κυρίες και, κάποτε, ή όμοιότης των εΐνε τέτοια που πρέπει να έχει κανείς όλη τη φρόνηση ενός ερημίτη για να μη γελαστεί. Κ' οι νεράιδες εΐνε κι αυτές διαβόλοι και βοισκόντουσαν πολλές από δαΐτες μέσα στο δάσος των Άρδεννών. Γι' αυτό και τό δάσος εκείνο εΐτανε γεμάτο μυστήριο και τρόμο.

Οι Ρωμαίοι, στην εποχή του Καίσαρος, τό είχαν άφιερώσει στην Άρτεμη, και οι κάτοικοι της χώρας Πορσέν έλάτρευαν στους όχλους του Αίν, ένα είδωλο με μορφή γυναίκας. Τού προσφεραν γλυκίσματα, γάλα και μέλι και του έφαιλαν βίνους.

Τότε ο Μπερτώλ, παιδί του Θεοδούλου, βασιλιά της Σκωτίας, αφού δέχτηκε τό άγιο βάπτισμα, ζούσε μέσ' στο παλάτι του πατέρα του, πὸ πολύ σαν ερημίτης παρά σαν πρίγκηπας. Κλεισμένος μέσα στην κάμαρή του, περνοίσε όλη την ήμέρα του άποσπθίζοντας προσευχές και μελετώντας τις ιερές γραφές και καίγονταν από την επιθυμία να μιμηθεί τά έργα των άποστόλων. Μ' ένα θαυματουργό μέσο, πληροφορήθηκε τις βδελυγμίες που γινόντουσαν στη χώρα των Πορσέν, τις άποτροπιάστηκε κι' άποφάσισε να τις κάνει να σταματήσουν.

Πέρασε τη θάλασσα μέσα σέ μία βάρκα χωρίς πανιά και τιμόνι, που την οδηγούσε ένας κύνος. Όταν έφτασε με τό καλό στη χώρα Πορσέν άρχισε να γουργυιά τά χωριά, τά πράσινια και τους

πύργους, φέρνοντας την καλή είδηση.

— Ο Θεός που σας διδάσκει, έλεγε, εΐνε ο μόνος αληθινός. Εΐνε ένας και τρισυπόστατος και ο γιός του γεννήθηκε από μία παρθένο.

Μά αυτοί οι χυδαίοι άνθρωποι του άπαντούσαν:

— Νέε ξένε, μεγάλη σου ή άφέλεια να πιστεύεις ότι δεν υπάρχει παρά ένας Θεός. Γιατί οι Θεοί εΐνε άναρίθμητοι. Κατοικούν στα δάση, στα βουνά και στους ποταμούς. Υπάρχουν ακόμα και Θεοί πὸ φίλοι μας που έχουν τη θέση τους στην δαΐα των έσπερων ανθρώπων. Άλλοι, ακόμα, κατοικούν στους σπηλάους και κ' άκούρια, και ή γενιά των Θεών γεμίζει την οικουμένη βδολύχη. Μά αυτό που λές για μία θεά παρθένα δεν εΐν' όλοένα ψέμμα. Ξέρουμε μία παρθένα με τρεις μορφές, και της τραγουδάμε ύμνους και της λέμε «Χαίρε, γλυκειά! Χαίρε, τρομερή!» Τήνε λένε Άρτεμη και τό άσημένιο ποδάρι της άγγίζει, τη νύχτα κάτ' αν' τις χλωμές άνταναγίες του φεγγαριού, τό θυμάρι των βουνών. Κ' εκείνη καταδέχεται και παίρνει μέσ' στο κρεβάτι της που εΐν' από δάκνιδους άνθισμένους, βοσκούς και κυνηγούς σαν κ' εμείς. Ός τόσο εΐνε πάντοτε παρθένη.

Έτσι έμύλησαν αυτοί οι άνήξεροι άνθρωποι κ' έδωξαν τον άπόστολο έξω από τό χωριό και τον έκυνήγησαν με περιποιητικά λόγια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'.

Η συνάντηση του άγιου κυρίου Μπερτώλ με τις δύο αδερφές Ολιβερία και Λιμπερέττα.

Λοιπόν, μία μέρα, καθώς ο Μπερτώλ πήγαινε κυνηγώντας από την κούραση και τον κόπο, συνάντησε δύο κοπέλλες που έβγαιναν από τον πύργο του για να πάνε στο δάσος. Αφού έκανε μερικά βήματα πρὸς αυτές, στάθηκε σέ άπόσταση, από φόβο μήν τις τρομάξει και τους εΐπε:

— Νέεε παρθένες, ακούστε: εΐμαι ο Μπερτώλ, τό παιδί του Θεοδούλου του βασιλιά της Σκωτίας. Μά περιφρόνησα τό φθαρτό στέμμα για να γίνω άγιος να δεχτώ από τα χείρα των άγγέλων τό ούρανό στέμμα. Και ήρώα μέσ' σέ μία βάρκα που την οδηγούσε ένας κύνος, για να σας φέρω την καλή είδηση.

Υψηλότατε Μπερτώλ, άπάντησε ή προσβύτερη. Λέγομαι Ολιβερία κ' ή αδελφή μου λέγεται Λιμπερέττα. Ο πατέρας μας, ο Τιερόν, που τον λένε και και Πορφυροδίμη, εΐνε ο πὸ πλούσιος άρχοντας της χώρας. Ακούσουμε μ' ευχαρίστηση τό καλό σου λόγια. Μά φαίνεται πως ή κούραση σ' έχει τσακίσει. Σε συμβαδύει να πς να μς περιμένεις στον πύργο στο πατέρα μας, που αυτή τη στιγμή, πίνει μύρα με τους φίλους του. Θα σου δώσει χωρίς άλλο θέση στο τραπέζι του, όταν μάθει πως εΐσαι ένας πρίγκηπας της Σκωτίας. Ήρεβούσε, ύψηλότατε Μπερτώλ. Πηγαίνουμε ή

αδελφίμου κ' εγώ, για να μαζέψουμε λουλούδια που θα τα προσφέρουμε στην Άρτεμη.

Μά ο άποστολος Μπερτόλ απάντησε :
— Δε θα πάω να καθίσω στο τραπέζι ενός ειδωλόλατρη. Αυτή η Άρτεμη, που έσεϊς την πιστεύετε για μια παρθένα τ' ουρανού, είναι απ' αλήθεια ένας δαίμονας της κολάσεως. Ο αληθινός Θεός είναι ένας και τρισυπόστατος και ο Ίησους Χριστός, ο γιός του, έγινε άνθρωπος και πέθανε πάνω στο σταυρό για τη σωτηρία των ανθρώπων. Και σ'ας το λέω σωστά, Ολιβερία και Λιμπερέττα, ότι μια στάλα του αιματός του χύθηκε για τη σωτηρία και των δυοιών σας.

Και τούς μίλησε με τόση θερμότητα για τ' αγία μυστήρια, ώστε η καρδιά των δυο αδελφών συγκινηθήκε πολύ. Τότε η μεγαλύτερη ξαναμίλησε πάλι :

— Υψηλότατε Μπερτόλ, είπα, μάς φανερώνατε μυστήρια πρωτακουστά. Μά δεν είναι πάντοτε εύκολο να ξεχωρίσει κανείς την αλήθεια από την πλάνη. Θα μάς στοιχίσει πολύ ν' αφήσουμε τη λατρεία της Άρτεμης. Όσοσο, κάντε να φανεί ένα σημάδι της αλήθειας των λόγων σας και θα πιστέψουμε στον Ίησού τον Έσταυρωμένο.

Μά η μικρότερη είπε κι αυτή :

— Η αδερφή μου η Ολιβερία ζητάει ένα σημάδι γιατί είναι φρόνιμη και γεμάτη σύνεση. Μά, αν ο Θεός σας είναι αληθινός, υψηλότατε Μπερτόλ, θα μπορούσα να τον γνωρίσω και να τον αγαπήσω χωρίς να μ' εξαναγκάσει γι' αυτό κανένα σημάδι.

Ο άγιος του Θεού κατάλαβε απ' αυτά τα λόγια ότι η Λιμπερέττα είναι γεννημένη για να γίνει μια μεγάλη αγία. Γι' αυτό απάντησε :

— Αδερφή Λιμπερέττα, και αδερφή Ολιβερία, είμαι αποφασισμένος ν' απορροφηθώ μέσα σ' αυτό το δάσος και να ζήσω τη ζωή του ερημίτη που είναι ώρα και ξεχωριστή. Θα ζήσω μέσα σε μια καλύβα από κλαδιά και θα τρέφομαι με ρίζες. Αδιάκοπα θα ζητάω από το Θεό ν' αλλάξει την καρδιά των ανθρώπων αυτής της χώρας και θ' αγαπήσω τις πηγές για να μη μπορούν πιά να χάνονται οι καρές νεράιδες. Όσοσο η αδερφή μου Ολιβερία θα έχει το σημάδι που ζητάει. Και ένας οδηγός σταλμένος από το Κύριο θα οδηγήσει και τις δυο σας στο ερημικό μου, για να σας διδάξω την πίστη του Ίησού Χριστού.

Αφού μίλησε έτσι, ο άγιος Μπερτόλ εὐλόγησε τις δυο αδελφές βάζοντας τα χέρια του πάνω τους. Έπειτα μπήκε μέσα στο δάσος για να μη ξανάβγει ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1°.

Πώς ο Μονοκέρατος πήγε στο σπίτι του Τιερού, που λεγόταν κι' άλλως Περφουρόβιτς, και δόθηκε στον κύριο Μπερτόλ τις δυο αδελφές Ολιβερία και Λιμπερέττα και τ' άλλα θαύματα που επακολούθησαν.

Λοιπόν, μια μέρα που, μόνη της μέσα στην κουζίνα, η Ολιβερία έβγαζε μαλλί δίπλα στο τζάκι, είδε να περνάει προς αυτή ένα ζώο αλόενο που είχε κορμί κατσίκας και κεφάλι αλόγου και που είχε στο μέτωπο ένα κέρατο αστραφτερό. Η Ολιβερία αναγνώρισε άμεσα τι ζώο ήταν αυτό, και, επειδή είχε φυλάξει την αγνότητα της, η παρουσία του δεν την τρόμαξε, γιατί είδε ότι ο Μονοκέρατος δεν κάνει ποτέ κακό στις φρόνιμες δεσποινίδες. Και σ' αλήθεια, ο Μονοκέρατος ακούμπησε απαλά το κεφάλι του στα γόνατα της Ολιβερίας. Έπειτα στρέφοντας προς την πόρτα, προσκάλεσε με το μάτι τη νέα κόρη να τον ακολουθήσει έξω.

Η Ολιβερία φώναξε άμεσως την αδερφή της. Μά όταν η Λιμπερέττα μπήκε μέσα στην κάμαρη, ο Μονοκέρατος είχε εξαφανιστεί, και έτσι η Λιμπερέττα, σύμφωνα με την επιθυμία της, γνώρισε τον αληθινό Θεό χωρίς να την πείσει γι' αυτόν κανένα σημάδι.

Τράβηξαν κι' οι δυο προς τη μεριά του δάσους, και ο Μονοκέρατος, που παρουσιάστηκε πάλι, έπληγανε μπροστά. Ακολουθούσαν για δρόμο τ'α περάσματα που είχαν άνοιξει τ' αγρία ζώα. Όταν έφτασαν πολύ βαθιά μέσα στο δάσος είδαν εξαφνικά το Μονοκέρατο να περνάει ένα ρέμα κολυμπώντας. Και όταν έφτασαν κι' αυτές στο ρέμα είδαν ότι είχαν βαθύ και πλατύ. Έσκυψαν για να δουν μήπως βρισκόταν κάποιο πέτρος πάνω στις οποίες να μπορούν να περπάσουν, μά δεν έβρισκαν καμιά. Αλλά ενώ είχαν στηριχτεί σε μια τριά και κοιτούσαν τ' αφρισμένα νερά, το δέντρο εκείνο άξαφνα και μέσα στα κλαδιά του τις πήρε και τις πήγε στην άλλη όχθη.

Έτσι έφτασαν στο ερημικό του άγιου Μπερτόλ τις δυο αδελφές. Έτσι έφτασαν στο ερημικό του άγιου Μπερτόλ τις δυο αδελφές. Έτσι έφτασαν στο ερημικό του άγιου Μπερτόλ τις δυο αδελφές.

Κάθε μέρα πήγαιναν στον άγιο άνθρωπο και όταν έφταναν στο σπίτι, έβρισκαν ότι ένα άορατο χέρι είχε γνέσει όλο το νήμα της ρόκας τους. Γι' αυτό, αφού πρώτα βαφτίστηκαν, πίστεψαν στον αληθινό Θεό.

Περαιτέρω από ένα χρόνο έπαιρναν μαθήματα από τον άγιο Μπερτόλ, όταν ο Τιερού, ο πατέρας τους, που τον έλεγαν κι'

άλλοι τ'α

Περφουρο-

δίμη, έπε-

σε κάτω

από μια

βαρειάδρ-

ώστε ι α.

Ξερόντα

στι τό τέ-

λος του

πατέρα τους

είταν γρήγορο, οι κόρες του

τόν έμύησαν

στη χριστιανική πίστη. Γνώρισε

την αλήθεια. Γι'

αυτό κι' ο θάνατός του

είταν γεμάτος άρετές. Θά-

φτηκε κοντά στο έπίγειο

σπίτι του, σ' έναν τόπο

που τον έλεγαν το Βουνό

του Γίγαντα κι' ο τάφος του

έγινε σεβαστός έπειτα

σ' όλη τη χώρα.

Όσοσο οι δυο αδελφές

εξακολουθούσαν να πη-

γαίνουν κάθε μέρα στον

άγιο ερημίτη Μπερτόλ και

έπαιρναν απ' τα χέρια του

τά θεία λόγια. Μά κά-

ποια μέρα, που το λούσμο

των χιονιών είχε παρα-

φρονιάσει τα ποτάμια, η

Ολιβερία, καθώς περ-

νούσαν τ' άμπέλια, πήρε

έναν άμπελόστολο για να

περάσει μ' αυτόν στο

σίγουρα το ρέμα που τ'α

χει-

λιμμένα νερά του κυλούσαν

μέ μαγιά.

Η Λιμπερέττα περιφρονώντας

κάθε ανθρώπινη βοήθεια

δε θέλησε να τη μιμηθί.

Πλησίασε το χείμαρ-

σο πρώτα, με μόνο εφόδιο

στά χέρια της το σημείο

του Σταυρού. Και η ίδια

έχειρε και την πέτρας

δου-
πως πάντα. Έπειτα η ίδια

στηλώθηκε και όταν η Ολι-

βερία θέλησε να περάσει

μέ τη σειρά της εξακολούθησε

να μέ-

ρθή και το ρέμα συντριψε

τόν άμπελόστολο σ' ένα

άχυρο και τον πήρε μαζί

του. Και η Ολιβερία

παράμεινε στην όχθη. Καθώς

είτανε σοφή, κατάλαβε

άμεσα ότι δικαία είχε

τιμωρηθεί γιατί άμπέλιζε

την ουρανία δύναμη και

δεν απέθηκε στη χάρη

του Θεού, όπως έκανε η

αδελφή της Λιμπερέττα. Και

σκέφτηκε πιά άλλο παρά

πως να γίνει άγια της συμ-

μης του, υποβάλλοντας

τόν έαυτό της σε στερήσεις

και σε άσκησιμό. Αποφασισμένη

να ζήσει, κατά το πα-

ράδειγμα του Αγίου Μπερτόλ,

την ερημική ζωή

είναι ώρα και ξεχωριστή,

παράμεινε δάδε από το

ρέμα, μέσα στο δάσος, και

έχτισε μια καλύβα από

κλαδιά σ' ένα μέρος όπου

ανάβρουν μια πηγή, που την

ονόμασαν κατόπιν «Η πηγή

της Άγίας Ολβίας».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2°.

Πώς ο κύριος άγιος Μπερτόλ και οι κυρίες αγίες Λιμπερέττα και Ολιβερία έφτασαν στα μακαρισμένα τους τέλος.

Η Λιμπερέττα, όταν έφτασε μόνη στην καλύβα του τριαιώνιστου Μπερτόλ, τον βρήκε νεκρό, σε μια στάση εξάσωσης. Το κορμί του, εξασθενημένο από τις νηστείες, σκόρπιζε μια γλυκιά ευωδία. Τον έθαψε με τα χέρια της. Από εκείνη την ώρα η παρθένα Λιμπερέττα, άπαρνήθηκε τον κόπον κ' έζησε την ερημική ζωή καίθε από το ρέμα, σε μια καλύβα, πλάι σε μια πηγή που ονομάστηκε από τότε η πηγή της Αγίας Λιβερίας η Λιμπερέττα, και της οποίας τα θαυματούργα νερά θεραπεύουν τον πυρετό, κ' άλλες και διάφορες αρρώστιες των ζώων.

Οι δυο αδελφές δεν ξαναιδώθηκαν ποτέ πιά σ' αυτόν τον κόσμο. Τότε, χάρι στη μεσέτευση του τριαιώνιστου Μπερτόλ, ο Θεός έστειλε από τη χώρα των Λομπάρδων στις Αρδέννες το διάκονο Βολφάι η Βαλφροά, που γκρέμισε το αγάλμα της Άρτεμης και προσηλύτισε στη χριστιανική θρησκεία τους κατοίκους της χώρας Πορσέν. Όταν έγινε αυτό η Ολιβερία και η Λιμπερέττα πλημύρισαν από χαρά.

Σε λίγο καιρό μετά, ο Κύριος κάλεσε κοντά του τη δούλη του Λιμπερέττα και έστειλε το Μονοκέρατο για να άνοιξει έναν τάφο και να θάψει το σώμα της αγίας.

Η Ολιβερία έμαθε με θείο μήνυμα το μακαρισμένο θάνατο της αδελφής της Λιμπερέττας, και μια φωνή της είπε :

— Έπειδή έζητησες ένα σημάδι για να πιστέψεις και πήρες ένα έσλο για να στηριχτείς και να περάσεις το ποτάμι, ή άρα το θάνατό σου θ' άρρήση ακόμα και η ήμερα του δοξασιού σου έφτασε.

Και η Ολιβερία απάντησε στη φωνή :

— Γεννηθήτω το θέλημα του Κυρίου ως έρωανψ και επί της γης.

Και έπέζησε δέκα χρόνια ακόμα περιμένοντας τη δική μακαριότητα, η οποία άφ' ου γι' αυτή στις 9 Οκτωβρίου του σωτηρίου έτους 361. (Μεταφρ. Μ. Π.) Anatole France

ΣΙΚΕΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΠΟΥ ΗΘΕΛΕ ΟΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Εδώ και πενήντα χρόνια ζούσε ένας βασιλιάς που ήθελε πολύ να παντρευτεί. Είχε όμως αποφασίσει να πάρει μια γυναίκα που θάτανε όμορφη σαν τον ήλιο και γι' αυτό το πράγμα δεν ήταν εύκολο. Κανένα κορίτσι δεν του φαινόταν αρκετά καλό. Διάταξε λοιπόν ένα πιστό του υπάλληλο να ψάξει σ' όλη τη χώρα για να βρει μια κόρη που θάταν άγια για βασιλίσσα και να του τη φέρει στο παλάτι.

Ο υπάλληλος ξεκίνησε άμέσως κι' έψαχνε παντού, και στα σπίτια και στα χωράφια, και στα κάστρα και στις καλύβες. Όμορφα κορίτσια εύρισκε πολλά, πάρα πολλά. Ήξερε όμως καλά ότι καμιά απ' αυτές ποτέ δεν θάταν τόσο όμορφη όσο η βασίλισσα.

Μια μέρα είχε περπατήσει πολύ και ήταν πολύ κουρασμένος και διψασμένος. Στό δρόμο, εκεί που πήγαινε, είδε μια καλύβα. Χτύπησε λοιπόν την πόρτα και ζήτησε να του δώσουν ένα ποτήρι νερό. Λ' αυτό το σπίτι ζούσανε δύο γριές διδύμες, η μια θρόνιζε κ' η άλλη ένενηντα χρονών. Ήταν κ' οι δυο πολύ φτωχές και βγάζανε το ψωμί τους γνέθοντας μαλλί. Γι' αυτό, επειδή δεν κάνανε ποτέ άλλες βραδείες δουλειές, τα χέρια τους ήτανε δοσρα και μαλακά, σαν των μικρών κοριτσιών. Δεν τ'α άνοιξαν την πόρτα. Τού περσάνε όμως απ' ένα μικρό παραθυράκι ένα ποτήρι νερό.

Όταν ο υπάλληλος είδε το μικρό, τ'ασπρό κι' όμορφο χέρι της γριάς, είπε μέσα του :

— Πολλά όμορφα θάνα το κορίτσι που έχει τέτοιο χέρι.

Πήγε λοιπόν άμέσως και τ'απε το βασίλει.

Πήγαινε, τούπε τότε ο βασιλιάς, και κόνταζε να δής το πρόσωπό της.

Ο πιστός υπάλληλος έφτασε άμέσως, χωρίς να χάσει στιγμή, χτύπησε πάλι στην πόρτα της καλύβας και ζήτησε λίγο νερό να πι. Όπως και πριν, η πόρτα δεν άνοιξε. Βγήκε όμως το ίδιο άσπιο χέρι από το παραθυράκι και τούδωσε νερό.

— Μένεις εδώ μόνη σου ; ρώτησε ο υπάλληλος το βασίλει.

— Όχι, τού απάντησε αυτή. Μένω με την αδερφή μου. Είμαστε φτωχά κορίτσια, και δουλεύουμε για το ψωμί μας.

— Και πόσων χρονών είσαστε ;

— Έγώ είμαι δεκαπέντε χρονών, η αδερφή μου είναι είκοσι.

Τότε ο υπάλληλος πήγε και πάλιν στον άφροντα του και τού είπε αυτά που έμαθε. Κι' ο βασιλιάς τουπε :

— Θέλω την μικρότερη. Πήγαινε και φέρε μου την εδώ.

Ο υπάλληλος τού βασίλει πήγε τρίτη φορά στο μικρό σπίτι και χτύπησε στην πόρτα. Μόλις χτύπησε, άνοιξε το παραθυράκι και μια φωνή τον έρωτησε τι ήθελε.

Ο βασιλιάς με διάταξε, είπε ο υπάλληλος, να πάω τη μικρότερη σας και να την πάω στο παλάτι. Θέλει να την κάνει βασίλισσα.

— Πες τού πως είμαι πρόθυμη να πάω και να ήπακούω σ' όλη διαταγή σου, απάντησε η γριά. Αλλά, από τον καιρό που γεννηθήκα, φως δεν έχει δ'α καθόλου το πρόσωπό μου. Κι' αν με δ'α ο ήλιος θα μανθρίσω άμέσως.

Γι' αυτό παρακάλεσε έκ μέρους μου τη μεγαλειότητά του να μ'α στείλη το βράδυ ένα κλειστό άμδξι να με πάρει και να με πάρει

στο παλάτι του. Όταν έλασε αυτό ο βασιλιάς, έδωσε άμέσως διαταγή να έτοιμάσουνε το μεγάλο χρυσό άμδξι του, να βάλλουνε μέσα μερικά θαυμάσια πορτρέτα, και να πάνε να τού φέρουνε την κόρη που θα γινότανε βασίλισσα. Και το βράδυ η γριά σκέπασε το πρόσωπό της μ' ένα πυκνό βέλο, φέρεσε τα άσπια πορτρέτα που της έστειλε ο βασιλιάς μπήκε σ' άμδξι και πήγε στο παλάτι, όπου την περίμενε με άνοπομοντοία μεγάλη ο βασιλιάς.

Όταν έφτασε στο παλάτι, ο βασιλιάς, την παρεκάλεσε μ' ευγένεια μεγάλη να σκώσει το βέλο της και να τ'α άφηση να δ'α το πρόσωπό της.

Αυτή όμως τού είπε :

— Έδώ οι λαμπάδες είναι πολλές και το φως πολύ δυνατό. Κι' αν έβγαζα το βέλο μου θα μαύριζα άμέσως. Τό θέλεις αυτό, βασίλει μου ;

Ο βασιλιάς την πίστεψε και την έκανε βασίλισσα χωρίς να δ'α καθόλου το πρόσωπό της. Έπειτα όμως, άργότερα, που μείνανε μοναχοί τους, σήκωσε λίγο σ'α την άκρη το βέλο και είδε ότι είχε πάρει γυναίκα του και είχε κάνει βασίλισσα μια άρρωστη γριά. Ο βασιλιάς τότε έγινε έξω φρενών. Στό θυμό τ'α άπάνω, άνοιξε το παραθυρό και την πέταξε έξω.

Αλλά, για καλή της τύχη, τα φουστάνια της πιασθήκανε σ' ένα καρφί πουτανε στον τοίχο, κι' έτσι έμεινε μετέωρη, κρεμασμένη στον τοίχο, ανάμεσα σ'α τη γη και στον ουρανό.

Ενώ όμως βρισκότανε σ'α φοβερή αυτή θέση, περιμένοντας κάθε στιγμή να ήπακωρησθ το καρφί για να πέση και να σκοτωθί, έσχε να περσούν από κεί τέσσερες νεράιδες.

— Κοντάχτε, είπε μόλις την είδε η μιά, αυτή είναι η γριά που ο βασιλιάς την έκανε βασίλισσα. Τί λέτε να κάνουμε ; Να τη ρίξουμε κάτω ;

— Όχι ! Όχι ! φώναξε μια άλλη. Άς της κάνουμε κάτι καλό. Έγώ της χαρίζω τα νεύτα.

— Κι' εγώ όμορφα.

— Κι' εγώ έξοπνά.

— Κι' εγώ καλή καρδιά.

Κ' οι νεράιδες φέγγανε μαζί κ' οι τέσσερες, άφίνοντας πίσω τους, κρεμασμένο στον τοίχο τού παλατιού, το πιδ όμορφο κορίτσι τού κόσμου.

Τό πρωί, που ο βασιλιάς κόνταζε απ' το παραθυρό του και είδε κρεμασμένο στον τοίχο το θείο αυτό πλάσμα, φώναξε :

— Α, τί έκανα ! Σίγουρα δε θάβλεπα καλά χές το βράδι. Διάταξε λοιπόν ο βασιλιάς να φέρουνε μακρυνές και ψηλές σκάλες και να σώσουνε το κορίτσι. Κι' όταν τού τη φέρανε, έπρεσε σ'α γόνατα μπροστά της και της έζήτησε συγγνώμη από της φέρθηκε τόσο άσχημα και τόσο άδικα.

Και διαγράφως μια μεγάλη γιορτή πρὸς τιμήν της.

Σε λίγες μέρες ήθε στο παλάτι η αδερφή της βασίλισσας, που ήτανε καθώς είπαμε ένενηντα χρονών, και ζήτησε να δ'α τη βασίλισσα.

— Ποιά είν' αυτή η ημαμύνη, ρώτησε ο βασιλιάς τη βασίλισσα.

— Δεν είναι τίποτε... Μια παλιά γειτόνισσά μου που δεν είναι και τόσο καλή.

Άμα τ'α είδε η γριά, την κόνταξε καλά-καλά, την έγνώρισε πάλι και τη ρώτησε με μεγάλη περιέργεια :

— Πώς τα κατάφερες κι' έγινες τόσο νέα και τόσο νόστιμη ; Ήθελα κι' εγώ να ξανάνιωνα και να γινόμουν όμορφη σαν κι' εσύ.

Όλη μέρα βασάνισε τη βασίλισσα να της π'α πως είχε καταφέρει. Τέλος η βασίλισσα βράδ'ηκε, έχασε την ύπνοιά της και της είπε :

— Νά, τούς είπα και μ'α κόψανε το κεφάλι, κι' ένα καινούργιο κεφάλι φέρωσε τότε σ'α τη θέση όπου είτανε το παλιό...

Τότε η γριά έφτασε άμέσως και πήγε κ' πήρε ένα μπαρμπαρόν.

— Άκουσε, τού είπε, θά σ'α δώσω ότι μ'α γρηγόρης. Φέδνει να μ'α κόψης το κεφάλι για να γίνω νέα κι' όμορφη.

Μ' αν τού κάνα αυτό, γροντίσσο, θά πεθάνης.

Αλλά η γριά δεν τ'ακούγε αυτό. Και για να την ξεφορτωθί ο μπαρμπαρόνς πήρε ένα μαχαίρι και της χτύπησε μ' αυτό το λαιμό.

— Α, έκαμε αυτή μόλις ένοιωσε τον πόνο.

Μά με τ'α δεύτερο χτύπημα έφτασε τ'α γριάς το κεφάλι κ' η γριά ήπαχε για πάντα.

Η ΤΕΜΠΕΛΙΑ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ο λόγος για ένα ζωγράφο τεμπέλη :
— Είχε τόσο τεμπέλης, ώστε ζωγραφίζε χειμερινά τοπία για να μη κ'αμή τον κόπο να βάλλη φύλλα στα δέντρα.

Ε ό γ. Τσαπαζούτσας, Πειραιά. — Θα σας περιμένουμε για να τ'α ιδούμε στο γραφείο των προσέχ' Κυριακήν 8-10 μ. μ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΥΠΟΣ Κ' Η ΟΥΣΙΑ

Γραμμένο για το «Μπουκέτο»

Επί 'Αγγλικής Προστασίας, ο Γερασιμάνης ο Δαρέζης, από τους νόμιμους του νησιού τοι, ήταν διορισμένος στην Κέρκυρα δικαστής.

Είχαν να λένε για το άκέραιο του χαρακτήρα του, την αξιοπρέπεια του και την ευπρόσδεκτη. Πάντα ντυμένος στο καντίλι, —μυρσά, ψηλό καπέλλο, άσπρη γραβάτα και μπαστούνι με χρυσό, —δεν ανεγόταν την παραμικρή παράβαση, την παραμικρή παραλείψη, την παραμικρή αμέλεια στο κάθε τι. Λύσιμος στον έαυτο του όσο και στους άλλους, ήθελε να κάνει και τη ζωή του πρότυπο τιμής κι άρετης. Οι συντοπίτες του διηγούνταν με θαυμασμό, πως όταν επρόκειτο να διορισθώ δικαστής, στεφανώθηκε την κοπέλλα του, για να μην έχουν να του λένε ούτε πως διατηρούσε μια γυναίκα άσπερμένη, —πράγμα που το συνήθιζαν εκεί-πέρα και παντρεμένοι, ενώ ο άρχοντας ο Γερασιμάνης ο Δαρέζης ήταν γή-ρος από δέκα χρόνια!

Όταν ενόηκε η 'Επτανήσο με την 'Ελλάδα, ο Δαρέζης χάρισε πολύ, γιατί ήταν πατριώτης και φιλοπαύτης κρυφός. Θέω-ρησε όμως χρέος του να παραιτηθώ από δικαστής. «Με διορίσει η 'Αγγλία, —είχε συλλογισθεί ο μη-μουν άπτον άνθρωπος, —μά με θέ-λει τάχα κι η 'Ελλάδα;». Άν με θέλη, ως με μεταδιορίσει.

Άλλά κι η 'Ελλάδα τον ήθελε. Είχε τόσο καλές πληροφορίες! Με τη διαφορά πως αντί για δικαστή, προτίμησε να τον διορί-σει Έπαρχο σ' ένα μέρος του Μοριά. 'Επίτηδες, βλέπετε, να πρώτα χρόνια της 'Ενωσης, —που ήταν και τα πρώτα της βασιλείας του Γεωργίου, —γινόταν αυτή η 'αλλάξη. 'Εστελναν διοικητικούς υπαλλήλους στην 'Επτανήσο διλεχτούς 'Ελλαδίτες, και στην άλλη 'Ελλάδα διλεχτούς 'Επτανησίους. Κι' ο λόγος, πιστεύω, είν' ευ-νόητος.

Πρόθυμα δέχτηκε τη νέα θέση ο Δαρέζης. Τη θεώρησε μά-λιστα πολύ τιμητική γι' αυτόν. Κι' όρκιστηκε να βίη τα δυνάτα του για να το δείξη και σαν Έπαρχος όπως τότε διέγει και σά δι-καστής. 'Επειτα είχε και τη φιλοδοξία να κάνει τους 'Ελλαδίτες της επαρχίας του να ιδούν, να γνωρίσουν από πρόσωπο τον τόν 'Επτανησιακό 'πολιτισμό'. Θάταν τώρα δέκα φορές αξιοσημείωτος, τιμητικότερος, αξιοπρεπέστερος, δικαιότερος, ή 'κρίτος. 'Επαρχος! Είλεγε. Μά δεν είνε καί-ε-γας. Έπαρχος ή πη μικρός βασιλιάς. Κι βασιλικές άρετές έπρεπε ν' αναπτύξη τότε ο σιδη-Γερασιμά-νης, αφού είχε και βασιλικές τιμές... 'Επαρχος! τί διάολο! Σά να λέμε Προβεδούρος επί Βενετοκρατίας. 'Ε, λοιπόν ο Προβεδού-ρος επί Βενετοκρατίας, ήταν μικρός βασιλιάς. Φαντάσου, όταν έ-φτανε στο νησί, τον έπαιρναν και τον πήγαιναν στο παλάτι του με μπλάντακινο, με ούσανια, σαν άγιο εικόνασμα! Μά μήπως πήγαινε πάρα κάτω σε τιμές και δόξες ο Ρεζινάκης επί 'Αγγλικής Προστα-σίας; Και μήπως τότε, μετά την 'Ενωση, ο Νομάρχης ο 'Ελ-λαδίτης, δεν ήταν πρόσωπο ιερό; Αδιάφορο άν τ' όφρασε αυτό-νο ή 'αφέλεια' κι' άν έβγαινε στο δρόμο και λιγάκι σαν-φασόν! Οι άνθρωποι εκεί-πέρα τον τιμούσαν σά να φορούσε χρυσά...

Ε, χρυσά όχι, ο Γερασιμάνης ο Δαρέζης δεν τα φορούσε ποτέ. Μά και ποτέ δεν θά του έλειπε η μυρσά κι' η ψηλοκαπελαδορία. 'Α, μόνο γιατί και ψάθινο καπέλο δέ θάβαζε ο κύριος 'Ε-παρχος. Μά ούτε στο βαπόρι, ούτε σ' ήν έσοχή!...

Άμα έλαβε το διορισμό του, πήγε στη Νομαρχία, παρουσιό-στηκε στο Νομάρχη και, με χίλιες τσιρμίνες, μ' επίσημη εύλο-γία μά και με βαθιά συγκίνηση, τον παρακάλεσε ν' διαβιβάση στην Κυβέρνηση την άπειρη τύγχευσή του για τη μεγάλη τιμή και την ένορκη υπόσχεσή του ότι θά κανόνιαν άξιος. Είπε πολλά, πολλά. 'Ο Νομάρχης, ο διαλεκτός 'Ελιδίτης, τάκουσε με ύπομονή και μ' έλαφρό χαμόγελο. 'Επειτα του είπε σαν-φασόν:

— Έμ το ξέρουμε, κύριε Δαρέζη, πως θά κάνετε τό χρέος σας.. — Και κάτι παραπάνω! φώναξε ο νέος Έπαρχος.

— Γι' αυτό πιά τί να σας πώ; έκαμε ο Νομάρχης, σηκώνοντας τους ώμους. Είμαι στη διάθεσή σας.

Απογοητεύτηκε λιγάκι απ' αυτή τη γλώσσα ο Δαρέζης, μά έ-κρινε καλό να μη δείξη τίποτα και ρώτησε απλά:

— Τώρα... πότε θά φύγω;

— Μά, υποθέτω... με πρώτη ευκαιρία.

— Πώς;... Δέ θάρη πλοίο να με πάρη;

Με κόπο ο Νομάρχης ρώτησε τί γέλια του. Κι' αποκρίθηκε:

— Όχι, κύριε Δαρέζη, όχι. Δέν είνε δυνατό. Τό Κράτος μας, βλέπετε, δέν είνε 'Αγγλία, ούτε Βενετία.

Πάνε κείνα που έζαρε. Θά φύγετε με τό βαπόρι της γραμμής; κι' ή Κυβέρνηση θά σας πληρώη άλλάς τα 'οδοιπορικά' σας.

— Τό ίδιο είνε! δέν πειράζει! Με συγχωρείτε, κύριε Νομάρχη! Δέν ή-ξερα!...

Έγινε κατακόκκινος για τη γκάρα του ο νέος Έ-παρχος. Νά μή το συλ-λογισθώ πως ή μικρή, φτωχή 'Ελλάδα δέ μπό-ρουσε να κάνει τέτοιες πολυτέλειες! Μπα! και

με τό βαπόρι της γραμμής τό ίδιο δέν ήταν; 'Αν' άνέβαινε σ' σινιάλο στο κατάρτι, να το! Και διάβριζε, τό σινιάλο δέν κούνη τίποτα: μια παντιερούλα, ένα κομμάτι πανί...

Έτοιμάστηκε τελοσπάντων και μαχαρίστηκε στο πρώτο βα-πόρι που θάφευγε απ' τό νησί του γι' τό Μοριά.

Σινιάλο όμως δέν είδε ν' άνεβάσουν πουθενά.

«Ε, συλλογίστηκε, δέν μπορεί άμέσως-άμέσως... Έχουν τάχα τη φασαρία... Άμα ξεκινήσουμε...»

Όστόσο, για καλό και για κακό, δέν έπαινε να τό θυμίσω, κί-νοντας τρόπο ν' ακούγεται μέσ' στο βαπόρι τόνομά του κι' ο τί-τλος του. Πότε τόλεγε, τό φώναζε ο ίδιος: «ό κύριος Γερασιμάνης Δαρέζης, Έπαρχος...» Πότε προκαλούσε μιάν άναφώνηση από άλ-λόν: «Κύριε Έπαρχε!...» Κι' όταν τέλος ένόμισε πως όλα πιά τό βαπόρι, απ' τη γέφυρα ως τ' άμπάρι, έμαθε ποιά προσωπα-νία θά μετέφερε στην έδρα της, ήσυχας κάπως και κάπως με μιάν άσχη.

Άλλά του κάκου. Τό βαπόρι είχε ξεκινήσει και κανένα σινιάλο δέν άνέβαινε να πληροφορήση τις άντες και τις θάλασσες πώς το-ξείβανε ένος άρχοντος! Πολύ περιεργο πράγμα! Μά τό ξέχασαν αυτοί οι άνθρωποι;...

Ρώτησε τον καμαρότο:

— Σινιάλο... γιατί δέν έβάλατε;

— Δέν ξέρω, κύριε μου, τού αποκρίθηκε ο καμαρότος, δέν είνε δική μου δουλειά. Θά λάβετε μέρος στο πρόγευμα;

Ρώτησε τό λαστρόμο:

— Παντιερούλα;... πότε θά πάη ή παντιερούλα;

— Μά τί, τού αποκρίθηκε ο θαλασσινός. Καραντίνα έχουμε.

Ρώτησε κι' άλλους: τό ίδιο.

«Α, μά δέν είνε δουλειά τούτη δό!...» συλλογίστηκε με άγανά-κτηση ο κ. Έπαρχος.

Και μιά και δυό, άνεβαίνει στη γέφυρα και παρουσιάζεται σ'όν καπετάνιο.

«Ο θαλασσινός αυτός ήταν ένας από τους πιδ νεόμυρους και τους πιδ σαν-φασονίτες Ρωμιούς. Ποτέ του δέν θάχε ιδεί τέτοιο στη ζωή του ο άρχοντας Δαρέζης, ούτε στο νησί του, ούτε στην Κέρκυρα.

Φανιάσου: να βλέπη μπροστά του ένα νόμιπλ, με μυρσά, με ψηλό καπέλλο και να μη σηκώνεται καν να χωρητήρη!; να μη βγάλη ούτε τό κασκέτο του καθιστός!;

— Κύριε πλοίαρχε...

— Όρίστε!

— Είμαι ο κ. Γερασίμος Δαρέζης, πρώην δικαστής και τόν Έπαρχος...

— Χείρω πολύ! χείρω!...

— Και ταξιδεύω υπό τήν ιδιότητά μου!

— Μάλιστα, χείρω πολύ. Και τί άγαπάτε;

— Μύ... τί ν' αγαπάτε; Δέν ακούσατε τί σας είπα: Ταξιδεύω υπό τήν ιδιότητά μου!

— Δηλαδή;

— Ό: Έπαρχος! Τί άλλο θέλετε να σας πώ;

— Δέν έννοώ... έξηγηθήτε, σας παρακαλώ... Έχετε κανένα πα-ράνιο;

— Βεβαίωτα! Έχω τό παράνομο, κύριε πλοίαρχε, ότι παρ-λείψατε ένα τύπον και μίαν τιμήν όφειλομένην!...

Ο καπετάνιος άρχισε να βράχ: — Ούρ!... έξηγηθήτε λοιπόν!

Ήταν πιά προσταγή. Κι' ο Γερασιμάνης ο Δαρέζης σηκώ-σε τό χέρι του κι' έδειξε ψηλά:

— Δέ! αναπετάσατε επί τού ίστού τό σήμα!...

— Α!

Επιτέλους ο καπετάνιος είχε καταλάβει. Κι' αφού κοίταξε πρώτα κυλά-καλά τόν άνθρωπο με τη μυρσά, έβαλε τά γέλια. Μά κάτι γέλια!

Ο Γερασιμάνης κοκκίνησε σαν άστακός.

— Γι' τί γελάτε; Αυτή είνε ή δικαιολογία σας; Όρειά, κύ-ριε πλοίαρχε, σας συγχάω!

Τώρα μόλις ο καπετάνιος σηκώθηκε. 'Α, μά τόν είχαν πιάσει κι' αυτόν τά δαιμόνια! Είχε πάψει να γελά. Έ'ελε, το-νίζοντας τά λόγια του ένα-ένα:

— Άν, άν ήταν να βάζουμε σινιάλο κάθε φορά που τό κούβαλομ τραγιά σαν τού λόγου σου, —Έπαρχος, λέει, —χαχαχούχα!...

— Αποφάγαμε!

Η ιστορία δέν άνα-φέρει την άπάντησή του Γερασιμάνη τού Δαρέζης.

Γι' όμοιους υποθέτω πως θά έκαμε ταχινή μεταβολή και θ' ή καταβήκε χωρίς λέξη. Κι' αυτό τό κήϊω απ' τά κα-πινά που άναφέρει ή ιστορία.

Με άλλο βαπόρι ο Γερασιμάνης ο Δαρέζης γύρισε σ'όν νησί του, παρουσιάζοντας άμέσως σ'όν κ. Νομάρχη και τού εί-πε:

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Δημοσιεύουμε πάλι σήμερα τρεις εκλεκτές μεταφράσεις του κ. Γ. Κο-τζιά. Πόσο άριστοτεχνικά μεταφρασμένα είνε τά ποιήματα αυτά τό βλέ-πει καθαρά ο άναγνώστης. Άς τό δούν άκόμα και οι άλλοι συνεργάται μας για να πεισθούν ότι τό «Μπουκέτο» δημοσιεύει πάν όπ' είνε εκλεκτόν έπος άπορρίπτει πάν τό άθλιον.

[Τού Garnier]

Όταν μιά νύχτα σκοτεινή ακούσι να μονοκλήρη τη θάλασσα από κάτω του, τόν ουρανό ψηλά και κάποιο κήμα άχρόταγο σ'όν πόδια του κυλά, ο καπετάνιος τρέμοντας έδώ κι' εκεί γυρίζει.

Κι' άμα άντικρύση εκεί ψηλά ξάφνου τό θεό πλανήτη, λάμψει ή χαρά σ'όν όψη του για κείνο που θωρεί, γιατί με την άχτίδα του τη θεία θά ξαναβρή τ' άπάνσιο λιμάνι του, τη χώρα του, τό σπίτι.

Ο κόσμος είν' ή θάλασσα μες στην άνεμοζάλη, ο ναύτης σ'όν είσαι που ζητῆς να φτάσης σ' άκρογιάλι κι' είν' ή Μαρία τού λαμπερόν άστρου που μπρός σου έφάνη.

Ό ναύτης που άπέλιπες, θωρώντας τού μ' έλπίδα παραγορήσου, δύστυχ: με μιά τον μόνη άχτίδα την άλαφρή τη βάρκα σου θά φέρη στο λιμάνι.

ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

[Τού Άλφρέ ντε Μυσσέ]

Χλωμό μου άστέρη βραδυόν, άκούραστε διαβή τη με τό λαμπρό σου μέτωπο στην άγκαλιά της Δύσης από τό αθέριο, φρενικό κι' ούρανο σου παλάτι σ'όν κάμπο τόν άτέλειωτο ποίον θέλεις ν' άντικρύσης;

Είν' ήσυχά τά κύματα κι' οι άνεμοι οιοπάνε, ο λόγος που άναστίναν θρηνη σ'όν αυτό τό βράδυ και τά πουλιά μ' άνάλαφρα φέρον αιγοπέτανε όλα μαζί στο μακρόν και πρσιόνο λειβάδι.

Άστέρη που άπ' τη μακρινή βοτανόκοψη κυττάζεις τόν κουρασμένο τό βοσκό που μοναχός του πάει και τό λευκό κοπάδι του άργά-άργά άκλονθάει,

άστέρη που με οιοπηλό δάκρυ δονιμένο μοιάζεις, μες στην άτέλειωτη νυχτιά που πάς μονάχο τώρα κι' άνήνοχο γιατί ζητῆς σ'όν καλαμίσ κρηβάτι;

Πού πῶς, άστέρη μου ώμορφο, σ'όν σιγαλιάς την ώρα μες στον νερό την άγκαλιά να πέσης τη δροσάτη;

μες στον νερό την άγκαλιά να πέσης τη δροσάτη;

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

[Τού Καρόλου Μπωντλαίρ]

Με φλογερό σά δαίμονας τό μάτι θά σου ξανάθω πάλι στο κρηβάτι

κι' όταν γοργά ή αήνη θά νάρθη ή μ'άνη,

ανάλαφρα κοντά σου θά γλιστρήσει, μελαγχολή μου, και θά σου χαρίσω

γιατί θά φήγω τρέχοντας στο δρόμο. Καθώς με την άγάπη τους οι άλλοι,

φιλήματα νυχθά σαν τό φεγγάρι σ'όν νιότης της χροσής σου έγώ τά

μονάχο του άρμενίζοντας, και χάδια σαν τού φιδιού σ'όν νύχτας τά σκο- [τάδια]

μ'άνη, [μ'άνη]

ανάλαφρα κοντά σου θά γλιστρήσει, μελαγχολή μου, και θά σου χαρίσω

γιατί θά φήγω τρέχοντας στο δρόμο. Καθώς με την άγάπη τους οι άλλοι,

φιλήματα νυχθά σαν τό φεγγάρι σ'όν νιότης της χροσής σου έγώ τά

μονάχο του άρμενίζοντας, και χάδια σαν τού φιδιού σ'όν νύχτας τά σκο- [τάδια]

Μεταφρ. Γ. Κοτζιά.

— Παρατουμε! Έγώ, σάν 'Επτανησίος, δέν είμαι μαθημέ-νος έτσι και μου είνε κάπως δύσκολο να μάθω τώρα σ'όν γερά-ματα. Άς μάθουν από σά, τούς Ρωμιούς τά παιδιά μας!

— Ό! μά για έναν τύπο κάνε' έτσι σεις! φώναξε ο κ. Νο-μάρχης άμα έμαθε την αϊτία.

— Μάλιστα! αποκρίθηκε θαρρετά ο πρώην δικαστής. Έγώ ή-μουν και είμαι τυπικός, γιατί έχω την ιδέα πως ο τύπος μαρτυρεί την ουσία. Άμα δέν υπάρχει έκείνος, δέν υπάρχει ούτε αυτή. 'Ο-

τις θυμίζον μες σ'όν σιγαιώδη παραλείψη, θά πη πως 'ο έπαρ-χοι σας δέν κάνουν τό χρέος τους ή βρίσκουν τό μετέλτα τους όταν τό κάνουν. Έγώ ούτε να μη τό κάνω θά μπορούσα, ούτε να βρω τό μετέλτα μου θά ήθελα. Και παραιτούμαι!

Η παραιτήσή του έγινε δεκτή με λύπη! μά ο Γερασιμάνης ο Δαρέζης ιδιώτευσε με χαρά σ' όλη την έπιλοική ζωή του.

(1926)

Γρ. Ξενόπουλος

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

'Ασθενής' κατά φαντασίαν

Ο περίφημος Άγγλος γιατρός Λέστερ είχε αποκτήσει τόση πελατεία, ώστε δέν εύρισκε ούτε στιγμή ησυχία. Έδειχνε όμως πραγματικό ενδιαφέρον μονάχα για όσους έπασχαν σοβαρά και κατέβαλλε κάθε προσπάθεια για τη θεραπεία τους. Μέσα σ'όν τόσους άρρώστους είχε και κάποιον 'κατά φαντασίαν άσθενή', που τόν θεωρούσε ως άχρηστο βάρος. Μιά νύχτα ο 'άσθενής' αυτός έστειλε τόν ήπνεϊστ του και κάλεσε τόν γιατρό βασιστά, γιατί, όπως έλεγε, ήταν πολύ άσχημα. Ο γιατρός μετά τήν έ-ξέτασή του είπε:

— Κάμιατε τη διαθήκη σας;

— Όχι, γιατρέ. Μά είμαι λοιπόν τόσο σοβαρό;

— Πώς λέγεται ο συμβολαιογράφος σας;

— Μά, γιατρέ, δέν υπάρχει λοιπόν κυμιά έλπίδα; Σ'όν ηλικία μου...

— Σας λέγω να στεί... να φωνάξετε τόν συμβολαιογράφο σας, τόν πατέρα σας και τόν άνιψιό σας.

— Όποτε είμαι καταδικασμένος, γιατρέ;

— Όχι. Άλλά για να μην είμαι ο μόνος άνόητος που άνη-συχίατε άπόψε χωρίς λόγο, έπει να ρθούνε έδώ κι' αυτοί...

Ένα πολύτιμο θεατρικό πρόγραμμα

Ήταν τήν έπική πιδ τό Ρωσικό κράτος δέν είχε πάρει ά-κόμα τήν περιοχή της Βουχάρας, ανατολικά από τήν Κασπία. Οι κάτοικοι τού τόπου αυτού, άγριοι, μαζι με τόν 'Εμιρ τους κακομεταχειρίζονταν κάθε ξένο που θά τόλμούσε να πατήσιν σ'όν τόπο τους. Κάποτε μερικοί Ρώσοι άξιωματικοί κινέβη-καν να περιηγηθούν τόν τόπο αυτό, νομίζοντας ότι θά τό κα-ταφέρουν να μείνουν άγνώστοι. Μόλις πάτησαν όμως εκεί τό πόδι τους, άμέσως περιτονωρήθηκαν από τούς άγρίους ύπνκό-ους τού 'Εμιρ. Ο άρχηγός τους δέν τάχισε και ζήτησε να τούς παρουσιάσουν σ'όν 'Εμιρ. Άνδρες όμως καχύποπτοι ζή-τησε να ιδή τά επίσημα έγγραφα τους. Έκείνοι βρέθηκαν σ'όν δύσκολη θέση, μά δ' άνέστρεψαν τούς θυμής πώς είχε σ'όν τόσην τον ένα πρόγραμμα τού θεάτρου 'Αλέξανδρος' με τή χρυσή βοήθεια τού δικέφαλου άετού, που είχαν έμβλημα τού θεάτρου.

Ο 'Εμιρ δέν ήξερε Ρωσικά, αλλά άναγνώριζε τή λέξη 'Αλέξανδρος' όταν τήν έβλεπε γραμμένη καθώς και τό διέ-φαλο. Πάτησε πως είχε μπρός τόν άπεσταλμένους τού Τσάρου και τούς έκανε προσβετικές τιμές.

Ο Κάρολος ο ΙΒ' και οι έβίδες

Ο Κάρολος ο ΙΒ' της Σοιπίας πολύ σπουδάζονταν για τό θάρος και τήν φηφραμία του. Κατά τήν πολιορκία μιας μικρής πόλεως έμενε σ'όν κάποιο χωριότικο σπίτι κοντά σ'όν έχθρικά φυλάκεια.

Μιά μέρα υπάκουσε σ'όν γραμματέα τού ένα έγγραφο, περ-πατώντας μέσα σ'όν δωμάτιο άπάνω-κάτω, όταν ξαφνικά μιά έχ-θρική όβριδα έσκαψε σ'όν πλαγινό δωμάτιο, και τό κομμάτι πέ-τασαν σ'όν κάμαρη, όπου εργάζονταν ο Κάρολος με τόν γραμ-ματέα του. Ο γραμματέας τινάχθηκε κατατρομαγμένος από τή βέση του, ενώ ο Κάρολος εξακολούθησε τόν περπάτο τού στο δωμάτιο και με τή μεγαλειότερη ήρεμία, σάν να μη είχε γίνει τίποτα, τόν ρώτησε:

— Γιατί σταματήσατε τό γραψίμο, κύριε γραμματέα;

— Μεγαλειότηε, νοσημόρισε ο γραμματέας, ή όβριδα...

— Δέν μπορώ να καταλάβω, τού άπάντησε ήσυχά ο Κάρο-λος, τί σχέση έχει ή όβριδα μ'όν αυτό που σας υπαγορεύω. Άς εξακολουθήσουμε...

Και ξανάρχισε να υπαγορεύει και να περπατά...

Στό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ», προσεχέστατα

Πώς δηλητηριάζεται ή άνθρωπότης. Η κοκάνη, ή μορφή, τό όπιον! Η ιστορία τών δηλητηριωτών. Η χρήση των. Τί γίνεται στην Εύρώπη και σ'όν Άθήνας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάτι που θά σας καταπλήξω, θά σας συναρπάξω.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΣΟΠΕΝ

Ο βίος του Σοπέν είνε γεμάτος μουσική, ποιήσι και αγάπη: αγαπούσε τόσο πολύ την τέχνη και τόν έρωτα ώστε έγινε απ' αυτό δυστυχής και πέθανε νέος.

Υπήρξε ποιητής. Και την ποιήσι που γέμιζε την ψυχή του την εξέδησε με άρμονικούς ήχους, καθώς επίσης ζωγράφιζε με την μουσικήν τή φύσι που έβλεπε γύρω του.

Κανείς δεν νοστάλγησε τόσο το ιδεώδες και το ωραίο που είνε η πατρίδα των μεγάλων ψυχών, όταν τόν κατέχει η επιθυμία της τελειότητας του αισθήματος, τότε γίνεται θεός και συνθέτει τα ωραιότερα του τραγούδια.

Μιά αγγλή συγκινητική ποιήσεως περιβάλλει τόν Σοπέν όπως τόν Μοζάρ, τόν Σίλλερ, τόν Μυσόε... Με τόν τελευταίον αυτόν ο Σοπέν έχει τόσες ομοιότητες, τόσες ψυχικές αναλογίες, ώστε μπορεί να ονομασθί ο *Μυσόε της Μουσικής* ή ίδια ψυχή, το ίδιο πάθος: ο ένας γράφει στίχους κι' ο άλλος μουσικήν. Τι ομοιότης όμως μεταξύ των! Αισθάνονται και νοσταλγούν με τόν ίδιο τρόπο. Είναι, σαν να πούμε ή ίδια ψυχή. Η *«Νύχτας»* του ποιητού έχουν την άρμονία της Σονάτας εις Ντό έλασσον του συνθέτου, όπως η *«Νεκρώσις»* του μουσικού περιλαμβάνουν όλη την ποιήσι της *«Λουκίας»* και της *«Αναμνήσεως»*.

Η ίδια μορφή δονεί τη λύρα τους, ο ίδιος ένθουσιασμός τους καταλαμβάνει, την ίδια συγκίνησι αισθανόμαστε όταν άκούμε τις στροφές του Μυσόε ή τις μελωδίες του Σοπέν.

Όλα και ή ζωή των δύο μεγάλων ανθρώπων έχει μεγάλες ομοιότητες: τόσο μεγάλες μάλιστα που κάπου έντύπωσι. Και πρό πάντων οι ίδιοι χαρακτήρες, ή ίδια αρχή του σταδίου τους, ή ίδιες έλπίδες, ο ίδιος ηρωϊσμός, το ίδιο αίσθημα, ή ίδια καρδιά... Η καρδιά τους συγκινείται από την χαρά της ζωής, που πνίγεται από τα κύματα της άρμονίας που βγαίνουν από το στόμα τους.

Και οι δύο πέθαναν πληγωμένοι, αφήνοντας για κληρονομία τα παράπονα και τα τραγούδια τους, την μουσική και την ποιήσι τους: να ο Μυσόε και ο Σοπέν, ή δυο δίδυμες ψυχές!

Ο Σοπέν, γεννήθηκε στη Βαρσοβία, στο 1809 από πατέρα γάλλο και μητέρα πολωνέζα. Αδύνατος κι' άρρωστικός, έδειξε γρήγορα μεγάλη έντιμότητα και πολλή κλίσι στην μουσική. Μιά μελαγχολία, που τόν παρακολούθησε όλο του το βίο, ήταν χυμένη στις πρώτες συνθέσεις του. Κατόπιν ή μουσική του επήρε την ήχώ της ζωής, της βιοπάλης και των στερήσεων.

Η *«Νεκρώσις»* του όμως τόν έκανε διάσημον, δεν λείπει ούτε απ' αυτές ή μελαγχολία. Ήταν ή εποχή που στην καρδιά του μουσικού μούγκριζε ή τρικυμία των παθών. Ο Σοπέν, 21 έτων τότε, έφυγε κλαίνοντας από την Βαρσοβία, αφήνοντας πίσω τους γονείς και τους φίλους του. Μιά μυστηριώδης δύναμις τόν έσπρωχνε έμπρός. Πηγαίνει στο Μπρεσλάου, στην Δρέσδη, και δίνει συναυλίες. Στη Βιέννη όμως συναντά δυσκολίες, σαν άγνωστος καλλιτέχνης που ήσαν. Τέλος μετά ένα έτος φθάνει στο Παρίσι. Στην αρχή δοκιμάζει τρομερές δυσκολίες: γίνεται κινίστας για να ζήσει και αφήνει τις συνθέσεις του. Λίγο άκομμη και ή βιοπάλη θα τόν καταπιή μέσα στη δινη της...

Τέλος κατορθώνει να διοργανώσει ένα πρώτο κονσέρτο, χωρίς όμως να καλύψη τα έξοδα του. Ένας κριτικός έρισατή την προσοχή του κοινού για τόν νεαρό καλλιτέχνη. Η δυστυχία όμως δεν παύει. Τότε ο Σοπέν παίρνει την απόφασι να επιστρέψει στην πατρίδα του.

Εδώ όμως ή τύχη βάσει το θαυματουργό της χέρι και ο Σοπέν, που είνε έτοιμος για αναχώρησι, συναντάει τόν πρίγκηπα Ράδζιβιλλ, ο οποίος τόν παρακαλεί να μείνι μιά μέρα ακόμη για να παίξι στον κ. Ρότσιλντ. Ο Σοπέν δέχεται, και το ίδιο βράδυ, στα σαλόνια του τραπέζιου, μιά ευγενική κοινωνία τόν χειροκροτεί και τόν θαυμάζει. Το πρωί, ο Σοπέν έφυγε διάσημος: το σχέδιο της αναχωρήσεως εγκαταλείφθηκε.

Ακολουθήσαν πέντε χρόνια ευτυχισμένης ζωής: τόν έδέχθηκαν στα καλύτερα σαλόνια, είχε μαθητές τα καλύτερα παιδιά της άριστοκρατίας. Έμεινε όμως πάντα μελαγχολικός. Τα βράδια όταν

σκοτεινίαζε, ή ψυχή του γέμιζε ποιήσι και έπαιζε τότε βγάδοντας τους παθητικότερους φθόγγους από το πιάνο του.

Ένα βράδυ, στής κόμησας Μερλιόνι, συνάντησε τη Γεωργία Σάνδη... Έπαιξε υπεράνθρωπα, αυτοσχεδίασε με μπριο θαυμασμά κομμάτια επάνω σε πολωνικά μούτβα, που συγκλόνισαν όλων τις ψυχές. Η Σάνδη τόν έκινε, κοντά στο πιάνο και άκουσε μαγεμένη...

Έγεναν φίλοι, ο Σοπέν ήταν τότε 28 έτων και ή Γεωργία 34... Ο έρωας όμως εκείνος μεταβλήθη γρήγορα σε μιά μεγάλη απογοήτευσι.

Την άνοιξη του 1839 έφυγαν για την Μαγιόρκα όπου έζησαν εύτυχεις όλον τόν χειμώνα και έπέστρεψαν πάλι στο Παρίσι. Ο Σοπέν έγραψε την εποχή εκείνη τα ωραιότερα έργα του και έφθασε στη μεγαλύτερη τόν δόξα.

Τυραννισμένος από τη γυναίκα που τόν υποδούλωνε και που κατά βάθος δεν αγαπούσε, ο Σοπέν έγινε μελαγχολικότερος και ή όψις του κλονίστηκε σε βαθμό επικίνδυνον. Ένας τρομερός βήχας τόν έβασάνισε. Ανίκανος να σπάζι τα δεσμά του, χωρίς θέλησι, δεν έπίστευε πιά στον έρωτα και έθαψε όλα τα όνειρα του. Κανείς δεν γνώρισε τι υπέφερε τότε: το μυστικό του πόνου του το πήρε μαζί του στην τάφο... Στα έργα του όμως φάνηκε όλος ο μυστικός πόνος που τόν κατέτρωγε, όλες οι πληγές της καρδιάς του, όλες ή περιπέτειες της τυραννισμένης εκείνης ψυχής.

Στα 1847 ή Γεωργία Σάνδη δημοσίευσε ένα βιβλίο, τη *Λοκρησία Φλοριάν*, που έθεσε τέρμα στις σχέσεις της με τόν μουσουργό. Ο ήρωας του μυθιστορήματος εκείνου ένας πρίγκηψ Κάρολος, άσθενος και ζηλιάρης, άναγνωρίστηκε άμέσως ως ο ίδιος Σοπέν. Ηλήθη, γι' αυτόν υπήρξε αγίατρευτη. Άφησε την Σάνδη και όριζόθηκε να μη την ξαναείδι ποτέ. Το χτύπημα ήταν πολύ δυνατό γι' αυτόν τόν κατέλαβε ένας πυρετός που δυο μήνες τόν κράτησε μεταξύ ζωής και θανάτου.

Μετά ένα χρόνο, ή Σάνδη τόν συνάντησε και του έδωσε το χέρι ως σημείο συμφιλίωσης. Ο Σοπέν τρώμαζε, χλωμάσε, έγίρισε το πρόσωπό του για να μη συναντήσει τα βλέμματα εκείνα και έφυγε. Αυτή τη φορά είχαν χωρίσει για πάντα. Ποιός έπιασε; Ίσως ή τύχη που φρόντισε να ένωση δυο πλάσματα που άλληλοθαναμάζοντουσαν πολύ, αλλά που δεν μπορούσαν να έννοηθούν και να νοιώσουν την άληθινή αγάπη.

Το τέλος του Σοπέν υπήρξε τόσο συγκινητικό, όσο άνηχησ υπήρξε και όλη ή ζωή του. Απέθανε όπως έζησε, σαν άληθινός καλλιτέχνης, σαν μεγάλος άνθρωπος. Άφου διέκοψε τις σχέσεις με τη Σάνδη, πήγε στο Λονδίνο, όπου έδρασε τας τελευταίαις του άδελφαις. Έπέστρεψε στο Παρίσι τόν Ιανουάριον του 1849 και έζησε όκτω μήνες ακόμα: απέθανε στις 15 Οκτωβρίου του ίδιου έτους.

Τις τελευταίες στιγμές της ζωής του ευρέθη κοντά του ή κόμησσα Ποτόκα, που είχε έλθει επίτηδες από τη Νίκαια, μόλις έμαθε ότι ο μέγας μουσουργός έπνευε τα λόγια...

Ο Σοπέν της είπε με ήρεμη φωνή:

— «Ήθελα ν' άκούσω για τελευταία φορά τη φωνή σας, κόμησσα, άφου ο Θεός μου έπεφύλαξε την ευχάριστησι να σας έχω κοντά μου στην τελευταία ώρα του βίου μου.

Η κόμησσα σιωπηλά, κάθησε στο πιάνο. Ο Σοπέν άκουσε τη φωνή της μέσα στο ήσυχον νεκρικό του δωμάτιον.

— Τι ώρα! Τι ώρα! ... έλεγε.

Σε λίγες στιγμές ξεψύχησε.

Η κηδεία έγινε στο ναό της Αγίας Μαγδαληνής. Ο μουσουργός είχε θύνα ο Μέγερμπερ. Όλοι έκλαιαν όταν έπαιχθησαν τα *Πρελούδια* του Σοπέν. Έτάφη στο Παρ-Λαζέρ, κοντά στον Μπελλίν. Στον τάφο του έριξαν χώμα της Πολωνίας, που είχε φέρε με τον προ δεκαοχτώ έτών, μέσα σ' ένα άργυρο κύπελλον.

Φρειδερίκος Σοπέν.

Ο θάνατος του Σοπέν.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΙΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

«Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΞ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έξαφνα μιά απότομη επίθεση έκανε το καπέλλο του Κορσέφρ ως το σαγόνι του και έπειτα ένα μπλέξιμο ποδιών στα πόδια του τόν έριξε κάτω.

Συγχρόνως ένα βαρύ χέρι έφραζε το στόμα της Μαγδαληνής κι' άμέσως ή νέα ένωση να την παρασύρουν μέσα στα σκότι.

Άκούοντας ο Διονύσιος: έναν υπόκοφο γογγυσμό που έβγαλε ή Μαγδαληνή έσπρωξε το κεφάλι του και μη βλέποντας κανέναν άρχισε να τρέχει πίσω. Όχι μακριά, έξω από έναν σταύλο, βρήκε τόν κού Κορσέφρ πεσμένον κάτω, άπάνω σε κάτι σαν ά, άκνητο και λιποθύμ.

Όταν ο Κορσέφρ συνήλθε άρχισε να τρέχει στους δρόμους σαν τρελλός, κλαίοντας και φωνάζοντας την άνειά του. Το ίδιο έκανε κι ο Διονύσιος.

Υστερ από μιά ώρα άδικης άναζητήσεως ο Διονύσιος γύρισε στο ζυθοπωλείο για να ειδοποιήσιν τόν κύριό του κι' ο Κορσέφρ έτρεξε στο μέγαρο της Θούνης για να ζητήσει βοήθεια.

Η διήγησις αυτή έκανε τρομερή έντύπωση στο ζυθοπωλείο. Είχε χλωμάσει τρομερά και για να μην πέση άναγκάστηκε να στηριχθί στο στήθος του φίλου του.

Εκείνος τόν έσφιξε στην καρδιά του και ψιθύρισε:

— Κουράχο! να πάρη ο Διάβολος! Θά τη βρούμε όπου και νάνε!

Ο Πλουσέτ είχε άρχισι να συνέχεται και κάρφωσε ίκεναιτικά τα μάτια του στο Γουλιέλμο.

— Φαντάζεσαι πως την έβλεπε κανέναν έχθρος μας; ρώτησε ο Λορέντ.

— Όχι.

— Κανέναν άντραστής σου;

Ο ζυθοποιός άνασκήρτησε.

— Μην είν' ο Στραβοχέρης; έτραυλίσες; αλλά όχι, αυτός είνε πολύ δειλός... δε θα τολμούσε ποτέ να κάνει ένα τέτοιο πράγμα...

— Όσο γι' αυτό θα δούμε...

Κ' έτρεξαν άμέσως κι' οι δυο στο σπίτι του Στραβοχέρη.

Ο Στέφανος Στραβοχέρης κατοικούσε στην όδον Άσκουά, σε μιά παλιοκαλύβα. Σε λίγο οι δυο φίλοι σταματούσαν μπρός σ' αυτή.

Ο Πλουσέτ χτύπησε δυνατά.

— Ποιός είνε; άκούστηκε μιά φωνή από μέσα.

Ο Λορέντ είπε μ' ευγενικό, αλλά κ' έπιταχικό τόνο τόνονά του και παρακάλεσε να τόν άνοίξουν.

XVI

Όπου ο Γουλιέλμος φονεύει έναν άνθρωπο χωρίς να τόν άγγίξει.

Ο Στέφανος Στραβοχέρης παρουσιάστηκε σε λίγο στην πόρτα με το νεκρικό του: φανόταν έαφραινόμενος κι' είχε τα μάτια του προσιμα από τόν έντρο.

— Κύριε Πλουσέτ! Κύριε Λορέντ! ... φώναξε: έσείς στο σπίτι μου!... Τέτοια ώρα; ... Τι τρέχει; ...

— Τρέχει, άπάντησε ο μυλωνάς καρφώνοντας με τα βλέμμά του το Στραβοχέρη στη θέση του, τρέχει ότι άπόψε έκλεισαν τη Μαγδαληνή την άρραβωνιαστικά του Πλουσέτ.

Ο Στραβοχέρης χτύπησε τα χέρια του και είπε:

— Άχ! τι μου λέτε;

— Σου λέμε αυτό που ίσως το ξέρεις πολύ καλά, παληάνθρωπε! οδολίαζε ο Πλουσέτ μη μπορώντας πιά να κρατηθί.

— Μά πρὸς Θεού! έλεπε ο Στραβοχέρης, κάνοντας πως είχε προσβληθεί. Μην τυχόν κ' υπομείνετε έμένα;

— Βεβαίωτα, άπάντησε ο Γουλιέλμος. Και γι' αυτό θα μπορούμε να κάνουμε μιά έρευνα σπίτι σου από τα κεραμίδια ως τα τέμνια.

Υποταχτικός ο Στραβοχέρης τούς έκανε τόπο να περάσουν.

— Μπήτε και ψάχτε, κύριοί μου! ψιθύρισε, όχι χωρίς κάποια ειρωνία.

Ο Πλουσέτ, πελιδνός με τα μάτια έξαγριωμένα, όρμησε μέσα.

Ο Γουλιέλμος τόν άκολούθησε.

Ο Στραβοχέρης: έκάθησε σε μιά καρέκλα και σταύρωσε τα χέρια του. Τα μάτια του παρακολουθούσαν όλες τις κινήσεις του Γουλιέλμου και του Νικολάου και έλαμπαν άπόειρανεά.

Ε καλά! τούς είπε σε λίγες στιγμές: βεβαίωτα έμνητε τώρα καλά ότι δεν κρύβω εδώ την ήγεμονίδα σας;

— Εδώ όχι, είπε ο Λορέντ, άλλου όμως ίσως...

Ο Διονύσιος βρήκε τόν Κορσέφρ πεσμένον άπάνω σε κάτι σαν ά...

Ο Στραβοχέρης ύψωσε τόν ώμους και άπάντησε:

— Τι να σας πώ; ... Άν με νομίζετε τόσο άνόητο ώστε να κλέψω μιά νέα που με περιφρονεί και που αγαπά άλλον τόσο το χειρότερο για σας...

Οι δυο φίλοι δε μπορούσαν να επιμένουν πιά πολύ και άπεσφύθησαν, προφέροντας μάλιστα και μερικές λέξεις συγγνώμης.

Ο Στραβοχέρης τούς άκουσε χωρίς ν' άπαντήσει κι' έκλεισε πίσω τους την πόρτα. Όταν έμειναν μόνοι τους στο δρόμο ο Νικόλαος ψιθύρισε με άπελπισία:

— Τι να κάνουμε τώρα; Πού να τρέξουμε; Ποιόν να ρωτήσουμε;

— Ήσυχα, τού άπάντησε σιγά. Φαντάζεσαι ότι ο ευγενής κόμης της Θούνης θ' αφήσει να τού πάρουν έτσι εύκολα τόν άγγελό που φυλάει μέσ' στο παλάτι του, την κόρη του πιά άγαπημένου του υπηρέτου, την πιά άγαπημένη συντροφισσα της συζύγου του;

Μά την πίστη μου, όχι! Και τα θεμέλια της Τουρραίνης μπορεί να σκάψη ο κόμης Γοδεφρίδος για να βρῇ τη Μαγδαληνή.

Μιά λάμψις έλπίδος φώτισε το πρόσωπο του ζυθοποιού.

— Το πιστεύεις; ψιθύρισε.

— Βέβαια! Και ίσως κώλας έχει άναστατώσει τόν κόσμο.

— Μά, είπε ο Πλουσέτ, ή ώρα είνε περασμένη, το παλάτι κλειστό και ο κόμης κοιμάται... Είνε ζήτημα αν ο κύρ Κορσέφρ κατορθώσει να φτάσι ως αυτόν.

— Ποσει να βεβαιωθούμε.

— Άς πάμε λοιπόν, άπάντησε ο Νικόλαος.

— Όχι, είπε ο μυλωνάς: πήγαινε μόνος σου, εγώ θα μείνω εδώ...

— Έχω κάποια ιδέα.

— Για το Στραβοχέρη;

— Ναί.

— Νομίζεις λοιπόν ότι έξοι πιά πολλά από όσα μās λέει;

— Ναί, και θέλω να τόν παραμονέψω...

— Ω! φοβήρισε ο ζυθοποιός, αν είμουν βέβαιος...

— Θα τού έστριβε το λαιμό για να τόν κάνει να μιλήσει... Και μ' αυτό, τί; Θά ζητούσε βοήθεια, θά σ' έπαιναν, θά σ' έκλειναν στη φυλακή και το αποτέλεσμα μηδέν... Και να δεις που δε θα βγάς γελασμένος... Τώρα έσύ πήγαινε και κάνε ότι μπορείς.

Ο Πλουσέτ έφυγε σά βέλος.

Άπέναντι στην καλύβα του Στραβοχέρη χιζόταν ένα καινούργιο σπίτι. Ο Λορέντ κρύφτηκε πίσω από ένα σωρό έξλα και χαλίκια.

Περίμενε πολλήν ώρα χωρίς ν' αντίληφθί τίποτε, όταν έξαφνα κατά τις δύο παρά τέταρτο, ή πόρτα της καλύβας μούνοισε, και πρόβλεπε δειλά το κεφάλι του Στραβοχέρη ο οποίος έριξε φοβισμένους ματιές γύρω του.

— Καλά! ψιθύρισε ο Γουλιέλμος, φαίνεται ότι δεν έπιασε έξω στους ύπολογισμούς μου.

Ο Στραβοχέρης, βλέποντας γύρω του ν' άπλώνεται έρημία και σιωπή, βγήκε έξω και άρχισε να προχωρή. Ο Λορέντ τόν παρακολούθησε, κρυπτόμενος όσο μπορούσε στις άνωκαλίες των τοίχων.

— Καλά πάμε! ψιθύρισε. Φαίνεται πως αυτός ο κατεργιάνης θά μ' οδηγήσει κατ' ευθείαν στον κρηφώνα της Μαγδαληνής.

Ο Στραβοχέρης προχωρούσε πολύ γρήγορα. Δυο τρεις φορές στάθηκε για να πάρη άνάσα και νόμισε πως άκουσε βήματα πίσω του. Κι έταξε αλλά δεν είδε τίποτε.

Σ' ένα τέταρτο της ώρας έφτασε σε μιά μεγάλη πλατεία που την έφωτιζε δόξαληξη το φεγγάρι που βασίλευε. Περγώνοντας τόν άνοιχτο χώρο της πλατείας ο Στραβοχέρης έστρεψε τα νώτα του προς το φεγγάρι και συνεχώς είδε την οκιάν του που έπεφτε έμπρός του ως την άλλη άκρη της πλατείας.

Έξαφνα μ' άλλη σιγή παρουσιάστηκε δίπλα στη δική του.

Ο Στραβοχέρης στράφηκε άυτόματα και κοίταξε πίσω.

Ο Γουλιέλμος, που δε μπορούσε να χει προβλέψει την προδοσία αυτή του φεγγαριού, στάθηκε κι' αυτός.

Για μιά στιγμή ή ίδια άνηγανία έπιασε και τους δύο άνδρες.

— Ά! είπε τέλος ο Στραβοχέρης, έσείς είσθε, κύριε Γουλιέλμ;

— Έγώ.

— Βγήκατε έξω για να δραστήτε;

— Όπως βλέπετε... Κι έσσι;

— Και εγώ το ίδιο, φίλε μου...

Και βάδοντας τα χέρια στις τσέπες έκοίταζε το Γουλιέλμο με ύψος περιπαιχτικά.

Ο μυλωνάς μας, δεν είταν διόλου ύπομονετικός.

Έσφιγγε μάλιστα τις γροδιές του...

— Όχι, σκέφτηκε, δεν κάνει να τόν πνιξω γιατί τότε δε θα μάθω τίποτε.

(Ακολουθεί)

Ἡ δις Ἀννίτα Ἐλσον ἡ διάσημος χορεύτρια τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου τοῦ Λονδίνου.

Τρία ἔκμαγεία τοῦ διασέμου γλύπτου Ἰακώβου Ἐπστάιν : «Ἡ σύζυγος τοῦ γλύπτου», καὶ δύο «Σπουδαί».

Ἡ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

Ἡ βασίλισσα Μαρία τῆς Ρουμανίας.

Ἡ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Ἡ πριγκηπισσα Ἰλεάνα τῆς Ρουμανίας.

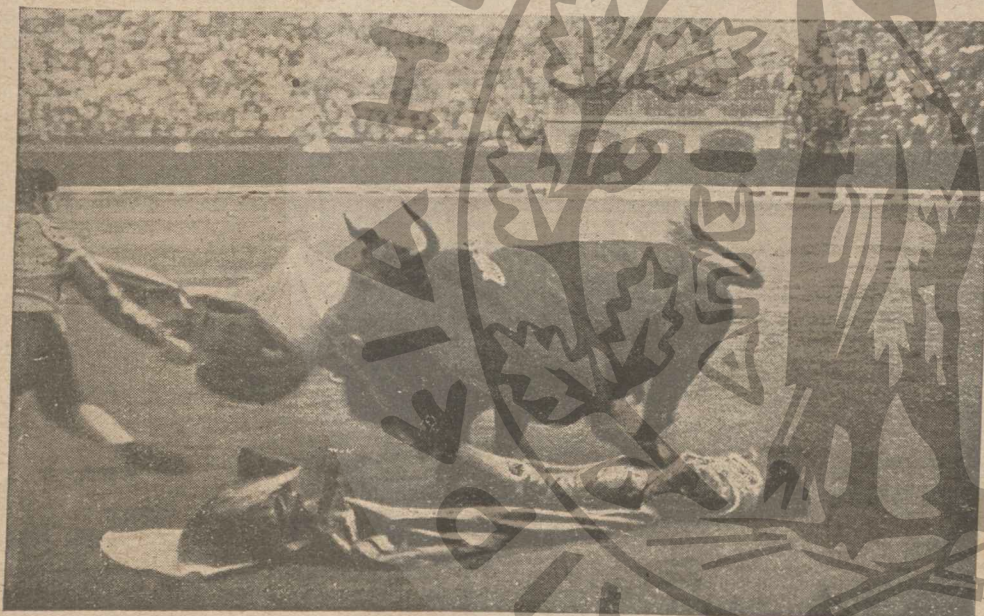
ΕΚΤΑΛΕΙΟΤΗΤΕΣ

Ἡ πρό τινας ἀποβιβασμένη πριγκηπισσα Μαργαρίτα, ἔργον τοῦ Ἰ. Τσιρντάι.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ.— Μία παθητικὴ σκηνὴ τοῦ νέου κινηματογραφικοῦ ἔργου «Ἡ Γυναίκα τοῦ Ἀλλου».

ΑΠΟ ΤΑΣ ΙΣΠΑΝΙΚΑΣ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΣ.— Μία τραγικὴ στιγμὴ καθ' ἣν ὁ ταυρομάχος προσπαθεῖ ν' ἀπομακρύνῃ τὸν ταῦρον ἀπὸ τὸν πληγωμένον σύντροφόν του.

ΤΟ ΜΥΘ ΣΤΟΡΗΜΙ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ", ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Επειτα υπό την οδηγία της Μαργαρίτας, πήραμε τη μούμια της βασιλίσσης Τέρα από την κάμαρά της και την πήγαμε στην κάμαρα του πατέρα της, όπου την άφησαμε σ' ένα καναπέ. Τη σκεπάσαμε μ' ένα δεντόνι, ούτως ώστε αν ξυπνούσε θα μπορούσε να σηκωθεί. Το κομμένο της χέρι το βάλαμε άπάνω στο στήθος της, στη θέσι ακριβώς που τώχαμε βρει, κι' από κάτω από αυτό το κόσμημα τώ' επτά αστέρων, που ο κ. Τρελόγυ το είχε ήδη βγάλει από το χρυματοκιβώτιό του.

Τη στιγμή που τὴν έβραζε κάτω από το χέρι της βασιλίσσης, έλαμψε και ακτινοβόλησε, σὰ νάχε φωτιά μέσα του!...

"Ήτανε παράξενο το θέαμα που έπικολούθησε. Οι άνδρες, σοβαροί κι' άμυλητοι, σηκώσαμε τη μούμια. Σέ μιὰ στιγμή καθώς την πηγαίναμε, έπεσε στο σαντόνι που την έσκέπαζε και η βασιλίσσα φάνηκε σάν αλεβάστινο άγριασμα...

Τη βάλαμε στον καπέ της άλλης κάμαρας, που είχαμε έτοιμάσει για το μεγάλο πύραμα και όπου τα ηλεκτρικά έρχονταν άφθονο φως.

"Η ώρα έφτανε. Δεν έπρεπε να χασομεράμε.

Βάλαμε λοιπόν πρώτα τις προσώπιδες μας, και καθήσαμε έπειτα ο καθένας στη θέση που είχαμε προηγουμένως όρισει.

"Εγώ στάθηκα κοντά στην πόρτα, εκεί ακριβώς που ήταν όλοι οι διακόπτες. Ήμωνα έτοιμος να τους χειρισθώ σύμφωνα με τις διαταγές που θά μου δινε ο κ. Τρελόγυ.

"Ο δόκτωρ Οδίκσεστερ θά στεκότανε πίσω από τον καναπέ όπου είχαμε βάλει τη μούμια. Αυτός θά είχε το νοῦ του διαρκώς στη μούμια και θά πρόσεχε τι θά συνέβαινε με τη βασιλίσσα Τέρα.

"Η Μαργαρίτα θά στεκότανε δίπλα του. Κρατούσε στα χέρια της το Σύβριο, και ήταν έτοιμη να τὸν βάλει άπάνω ή δίπλα στον καναπέ, όποτε θά το έκρινε σωστό.

"Ο κ. Τρελόγυ και ο κ. Κορμπέκ είχαν αναλάβει ν' ανάψουνε τις λάμπες και να τις προσέχουν έπειτα μη σβήσουνε.

"Έξαφνα το χτύπημα του όρολογιού έκανε να σικτηθούν μέσα μας οι καρδιές μας. Μας φάνηκε ότι έσήμανε το τέλος του κόσμου! ΜΙΑ! ΔΥΟ! ΤΡΕΙΣ!

Προτού χτυπήσει τρίτη φορά το ρολόι, έγώ είχα σβήσει το ηλεκτρικό φως, κι' ο κ. Τρελόγυ με τὸν Κορμπέκ είχαν ανάψει τις λάμπες...

Τὰ φωτλία πάλινα σιγά-σιγά...

Μέσα στο θαμπό φως τὸν λύχνον που άνόβανε σιγά-σιγά, μετὰ το δυνατό και κάτασπρο ηλεκτρικό, μας φαινότουσαν τὰ πράγματα πειδ παράξενα.

Σέ λίγα δευτερόλεπτα, οι λάμπες πήρανε φωτιά κι' άνάψανε γι' καλά. Κάνανε ένα φως γλυκό και σταθερό, τοόποιο όσο πήγαμε και δυνάμωνε. 'Από γαλάζιο έγινε κιτρινωπό, κι' από κιτρινωπό κάστανο. Αυτό διήρκεσε κάμποσην ώρα, που μ'ας φάνηκε αιώνας ολόκληρος... Μά άκόμη δεν είχε συμβεί τίποτε με το μαγικό κιβώτιο, που περιμέναμε τόσο άνυπόμονα ν' άνοίξει...

Τέλος, άρχισε άπάνω στο κουτί να φαίνεται μιὰ παράξενη, λεπτή και αόδοατη λάμψη... Η λάμψη αυτή δυνάμωνε, ολόενα. Τέλος, δυνάμωσε τόσο, που το μαγικό κιβώτιο φαινότανε, σάν άναμμένο κάρβουνο. "Ετσι έμεινε κάμποσην ώρα, ενώ έμεις περιμέναμε έναγωνίως το άποτέλεσμα...

"Έξαφνα, άκούσαμε έναν ήχο, έναν ήχο πνιγμένο, σὰ να προέρχετο από κάποια μικρή έκρηξη μέσα στο κιβώτιο...

Είδαμε τότε το σκέπασμα του μαγικού κιβωτίου να σηκώνεται μόνο του σ' ένα ύψος τριών ή τεσσάρων δακτύλων άπό το κουτί. Τὰ βλέπαμε όλα αυτά καλά τώρα, γιατί το δωμάτιο είχε πλημμυρίσει από το λαμπρό και δυνατό φως που έρχιγνε το μαγικό κιβώτιο.

Άμέσως έπειτα, είδαμε το σκέπασμα, καθώς στεκόταν έτσι μετέωρο στον άέρα, να γέγνη σιγά-σιγά πρὸς το ένα μέρος και να σηκώνεται άπ' τ' άλλο, σὰ να το έπείξε από κάτω καμιά μυστηριώδης δύναμις. Και τότε, ενώ το μαγικό κιβώτιο έλαμπε ολόενα, άρχισε από μέσα να γ'αίγη ένα άέριο ύποπράσινο, που έμοιαζε με καπνό. Δεν μπορούσα να το μύρίσω καλά εξ' ατίας της προσώπιδος μου μ' όλην όμως την προσοχή που φορούσα, αίσθάνθηκα μιὰ άόριστη, παράξενη και διαπεραστική όσμη.

Σιγά-σιγά, ο καπνός αυτός άρχισε να γίνεται όλο ένα και πειδ πυκνός έπειτα άρχισε να βγαίνει άφθονότερος, πειδ γρήγορος, πειδ βαρύν και σκιτείνος, και οι πυκνές τολῦπες του κάνανε να κοιτεινάζη ολόκληρο το δωμάτιο.

"Έκείνη τη στιγμή μου ήλθε μιὰ άκατανίκητη περιθυμία να πάω κοντά στη Μαργαρίτα, που την έβλεπα τώρα, άνάμεσα στον πυκνό καπνό. Πού με περιμένει η κάμαρα, να στέκεται όρθια

πίσω από τὸν καναπέ. Καθώς όμως την κυττούσα, είδα τὸν δόκτωρ Οδίκσεστερ να σφιδάζεται χάρω... Δεν είχε λιποθυμήσει, γιατί τὸν είδα να κουνά το χέρι του μπρός - πίσω, σὰ νὰ μὲ έλεγε νὰ μὴ νοιαστούμε γι' αὐτόν.

Τώρα και η σιλουέτες του κ. Τρελόγυ και του κ. Κορμπέκ άρσανε νὰ μὴ φαίνονται πειδ καθαρά, γιατί ο καπνός αὐτός είχε σχηματίσει γύρω μας ολόκληρα σύννεφα, βαρεία και μαυροπράσινα. Τέλος, τὸν έχασα ολόσδιόλου άπ' τὰ μάτια μου, ο καπνός και τάρκρυβε όλα.

Το μαγικό κιβώτιο εξακολουθούσε νὰ λάμπη δυνατὶ όπως πρὶν, ενώ, σιγά-σιγά, οι λάμπες είχαν άρχισει νὰ θαμπώνουνε και νὰ τρεμοσβύθουν.

Στην άρχή, νόμισα πὸς θά μ'ας έπνιγε ο καπνός αὐτός και πὸς μ'ας είχε περιβάλει ολους εκεί μέσα. "Επειτα όμως είδα ότι είχε τελειώσει το λάδι. Πολύ γρήγορα είχε τελειώσει... Θά καταλάβαινα πολὺ λάδι φαίνεται γιὰ νὰ επέλθῃ τέτοιο άποτέλεσμα...

"Εγὼ περιμένα τώρα ν' άκούσω την προσηγυή του κ. Τρελόγυ ν' άνάψω το φως. Περιμένα ώρα πολλή, και κάθε στιγμή νόμιζα πὸς θ' άκούγα τη φωνή του νὰ μου λέη νὰ γυρίσω το διακόπτη.

"Αλλά ο κ. Τρελόγυ δέ μιλούσε. "Αρχισα ν' άνησυχώ. Περιμένα άκόμα, κυττάζοντας με φόβο τις πυκνές τολῦπες του καπνού νὰ βγαίνουν άπό το λαμπρό κουτί, ενώ οι λύχνον σβήναν ένας-ένας...

Τέλος, δεν έμεινε άναμμένη παρὰ μιὰ λάμπα, και το φως της ήτανε κιτρινωπό κι' έτοιμο νὰ σβήσει. Το μόνο φως που φωτίζει τώρα την κάμαρα προήρχετο από το μαγικό κιβώτιο.

"Εγὼ είχα τώρα τὰ μάτια μου διαρκώς γυρισμένα πρὸς το μέρος της Μαργαρίτας. Γι' αυτήν άνησυχούσα περισσότερο...

"Έβλεπα άκόμα τάρσπο της φόρεμα, πίσω από τη μούμια την εξαπλωμένη στον καναπέ. Με τη μούμια δεν είδα νὰ συμβή τίποτα.

"Ο Σύβριος ήταν άνήσυχος, και το μόνο που άκούγα ήταν νὰ νιαουρίζεται του.

"Ο καπνός έβγαίνε διαρκώς και γινόταν ολόενα πειδ βαρύν, και μαύρος, πειδ πυκνός. Τέλος άρχισε νὰ με κáνη ν' άναπνέω δύσκολα και νὰ μου πειράξη τὰ μάτια, άν και φορούσα όπως πάντα την προσοπίδα μου.

Σέ λίγο όμως οι όγκοι του καπνού που βγαίνανε από το μαγικό κιβώτιο άρχισανε σιγά - σιγά νὰ λιγοστεύουνε, και ο καπνός πού βγαίνει τώρα φαινόταν ελαφρότερος και άραιότερος.

Αυτή τη στιγμή, στην άλλη άκρη της κάμαρας, είδα ένα άσπρο πρᾶγμα νὰ κινείται, στη θέσι ακριβώς που ήταν ο καναπέ. "Επειτα άκούσα το θόρυβο πολλών κινήσεων μαζί και είδα την άσπρη αυτή σιλουέτα νὰ κινείται γρήγορα - γρήγορα άνάμεσα στους καπνούς, ενώ το φως που ακτινοβολούσε μέσα στο μαγικό κιβώτιο άρχισε νὰ λιγοστεύει. Γρήγορα, πολὺ γρήγορα, το μαγικό κιβώτιο έχανε τη λάμψη του.

"Ακούγα άκόμα το Σύβριο, και τὸν άκούγα κοντά μου τώρα. Σέ λίγο κατάλαβα πὸς ήρθε και τριβότανε στα πόδια μου.

Τη στιγμή αυτή χάθηκε και η τελευταία αδύνατη λάμψη του μαγικού κιβωτίου, και τότε, μέσα στο μαύρο σκοτάδι, δεν έβλεπα παρὰ μερικὲς άσπριδερὲς γυαμίες πρὸς το μέρος τὸν παροφύτου.

"Ήτανε το πρώτο φως της αήγης πούρχόταν άπ' έξω. Σκέφθηκα τότε ότι είχε έρθει η ώρα που έπρεπε νὰ μιλήσω! Έβγαλα λοιπόν άμέσως την προσοπίδα μου, κράτησα την άναπνοή μου γιὰ νὰ μὲ πνίξη ο καπνός, και φώναξα δυνατὰ :

— Ν' άνάψω το φως ;

Καμμιά άπάντησι. "Ο καπνός άρχισε νὰ με πνίγη. "Οποιοδήποτε κατάφρασι και πάλι νὰ φωνάξω, πειδ δυνατὰ άκόμα αυτή τη φωνή...

— Κύριε Τρελόγυ, ν' άνάψω το φως ;

Δεν έλαβα όμως καμμιά άπάντησι. "Ακούσα μόνον άπ' την άλλη άκρη της κάμαρας, τη φωνή της Μαργαρίτας, γλυκειά και καθαρή, που μου άπαντή :

— Ναι, Μέλκομ, άναψέ το.

"Εστριψα το κουμπὶ και τὰ ηλεκτρικά άνάψανε όλα. "Αλλά, μέσα στη βαρεία άπρόσμενη του μαύρου καπνού που γέμισε την κάμαρα, οι λαμπιόνια δεν άποτελούσανε παρὰ μικρά φωτεινά σημάδια, που δεν έδιναν καθόλου φως. Και, το χειρότερο, δεν μπορούσαμε εκεί μέσα ν' άνάψουμε κανένα άλλο φως...

"Ετρεξα τότε πρὸς την Μαργαρίτα—μυόληχε το δρόμο το άσπρο της φόρεμα—και της είπα σὰ το χέρι. Κατάλαβε πὸς είχα άνησυχήσει γι' αυτήν και μου είπε άμέσως :

— "Ετρεξα τότε πρὸς την Μαργαρίτα—μυόληχε το δρόμο το άσπρο της φόρεμα—και της είπα σὰ το χέρι. Κατάλαβε πὸς είχα άνησυχήσει γι' αυτήν και μου είπε άμέσως :

— Καλά είμαι! δεν έχω τίποτα.

— Δόξα σοι ο Θεός, είπα και οι άλλοι πειδ είνα ; τί κάνουνε ; "Ελα, γρήγορα, ν' άνοίξουνε τὰ παράθυρα νὰ φύγη αὐτός ο καπνός!...

Πρὸς μεγάλη μου έκπληξη, η Μαργαρίτα μου είπε με μεγάλη ήρεμία :

— Μη φοβάσαι γιὰ τὸς άλλους! δεν έχω τίποτα...

(Τὸ τέλος εις το έπόμενον)

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ

Της Ματθίλδης Σεργάο

Έχαν περπατήσει πολὺ στο πάρκο, είχαν καθήσει στη χλόη και εκείνη παρεπονείτο ότι ένα πετραδάκι μπήκε μέσα στο σκαρπινάκι της. Είχαν διαταράξει την ησυχία των πουλιών και τὸν ένταμόν. "Ο ήλιος τὸν "Ιουλίου δεν τὸς ένοχλούσε γιατί ή όμφρέλλα της κυρίας ήτανε πλατειά και τὰ δένδρα γεμάτα φύλλα. "Ήσαν εύθυμοι, ζωηροί και είχαν πολλήν όρεξη.

Οι δυο αυτές ύπάρξεις ήταν νεαρές, ώριμες και συμπαθητικές. Ήταν μόνοι στην έξοχήν, τώρα στην άκμή του θεους και όμως δεν ήταν καθόλου έρωτευμένοι, ούτε καν άνήσυχτοι. Γελούσαν, διασκεδάζαν, χωρτεύαν και δεν είχαν άλλάξει ούτε ένα φιλίμα.

"Η κυρία είχε μικρά δόντια κακής γάτας, ο άνδρας ξανθά μουστάκια γάτου έγωίστου.

Παρὰ την έλευθερία και τὸ άθροος που είχαν η κυρία ήταν έντιμος, άληθινὸς όμως έντιμος. "Ο άνδρας της έμεινε στο Μιλάνο, τὸν άγαπούσε και τὸ έγραφε κάθε δυο ήμέρες. Περιοδὸς τὸ θεός της σὸς Κασιτελλανόρε κάνοντας θαλάσσια λουτρά. "Εκείνη καί ήταν νυμφευμένης στην Πλακεντία. Ήταν ψυχρὸς στην καρδιά και έκρυβε σὸς βάθος της ψυχῆς του μιὰ βαθειά περιφρόνησι γιὰ την γυναίκα. Νὰ γιατί δὲν "Ήσαν έρωτευμένοι ο ένας με τὸν άλλον και γιατί δὲν άλλάξαν ούτε ένα φιλί.

— Τι λές, προσημαζόμε ; ρώτησεν άποτόμως η κυρία.

— Αὐτὸ εινε μιὰ μεγαλοφυῆς ιδέα, άπάντησεν εκείνος με γέλιο.

— Άκούσε και άλλη μιὰ ιδέα τρομερή. Πάμε νὰ προσηματίσουμε εκεί κάτω σὸς Γιάννην, μέσα σὸς μύρτα και τὰ τριαντάφυλλα, σὸς οι έρωτευμένοι ; Λένε πὸς τῶν καλά εκεί. Αὐτὴ την ώρα δεν θά εινε κανείς, παρὰ μόνον τρελλὴ ψὸς ν' έμεις. Θὰ γελώσουμε και με τὰ γκαρσόνια που θά νομίσουν ότι...

Σεαρομένοι άπὸ τὰ γέλια, βάζιζαν μέσα άπὸ τὴ σκόνη της πλατειᾶς όδο.

Στην είσοδο τὸς έστιατορίου ο άπρητής με μαύρο φάρδο, τὸς κύταζε με έκπληξη.

— Θέλετε τὰ έτοιμώσω ένα ξεχωριστό δωμάτιο ; τὸς ρώτησε.

— Βέβαια, άπάντησε η κυρία.

Μπήκαν στην κοινή αίθουσαν και περιμέναν σὸς στενωχωρημένοι. "Αλλά η στενωχωρία τὸν δεν βάσταζε πολὺ.

— Κυρία μου, είπεν ο κύριος σὸς τόνο δραματικὸ. Ταράζουμε τὴ συνείδησι σὸς τὸν άνθρώπου !

— Τὸν σκανδαλίζουμε. Νομίζει ότι είμαστε έρωτευμένοι, λαθρεμπόριο, σὸς ένοχοι ύπόδειξης.

Έκείνη τη στιγμή ο άπρητής ήλθε νὰ άναγγείλῃ ότι ήταν έτοιμο τὸ πρόγευμα! αὐτοὶ σπικώθηκαν και διεσπάρθηκαν σὸς ίδιαιους. "Ο άπρητής έμεινε παραπλῶς.

Σὰν θύσαν η λουκία καθίσε κ' έκρυψε, τὰς, τὸ πρόσωπό της.

— Τι θέλεις, φιλιέται μου, νὰ φῶς ;

— Φίκατε μου, δεν πεινώ.

— Θέλεις νὰ πάρουμε ένα όρετικό ;

— Μάλιστα, έφέλλισε με φωνή που ήταν σὰ νὰ έτρεμε, τὴ φωνή τὸν γυναικὸν που χάνουν σὸς τέτοιες περιστάσεις τὰ μυαλά τὸς.

Ο άπρητής βήκε.

Σεαροδισκίαν σὸς γέλια, μὴ μπορώτας πειδ νὰ κρατήσουν. Διασκεδάσαν σάν μαθητὰ τὸς σχολείου, κατὰ τὰς διακοπὰς.

"Η κυρία έαναπήρε τὸ σοβαρό της ύφος.

— Τι νὰ κάνουμε γιὰ νὰ γελώσουμε αὐτὸν τὸν άπρητήν ;

— Νὰ μὸς μιλάς και νὰ σὸς μιλά σὸς ένικὸν άριθμόν.

— Και νὰ υπερδέσουμε άλλοτε σὸς "οείς" και άλλοτε τὸ "σὺ".

— Λαμπρό, έπειτα νὰ άνταλλάξουμε ματιές και νὰ φελλίζουμε λόγια άκατάληπτα...

— "Όπως θέλεις. Θὰ προσποιηθούμε τὸς άπρητημένους...

— Κ' εγὼ σκεπτική θὰ κάνω μπαλίσες άπὸ ψωμί...

"Η κωμωδία έπνιγε λεπρὰ.

Τὸ κοινὸν άποτελοόμενον άπὸ τὸν άπρητήν και τὸν καταστήματσην, έπεσαν στην παγίδα.

"Αλλά έπὶ λίγα δευτερόλεπτα οι ήθοισιοι ήσυχολούγντο μόνον με τις κοσιόλετες ταν.

"Ερωγαν με την όρεξη ανθρώπων, που έχουν τὴ ψυχὴν ήσυχην και τὴν καρδιά ήρεπην.

"Αλλά και δὲν λαομύνησαν τὸν ρόλον ταν.

— Τώρα πὸς λείπει ο άπρητής, δὲς πὸς μὲν ένα ποτήρι.

— Και σάν έλθῃ εγὼ θὰ ταχαρώθ, θ' άνασενάξω, θὰ θακρώσω.

"Αρχισαν νὰ διασκεδάσουν κι' αὐτοὶ με τὸ "επικίνδυνον", αὐτὸ παιγνίδι.

Προσπαθούσαν νὰ κάμουν κάτι τι καλλίτερο, νὰ εινε σὸς λεπόμερες πραγματικότεροι. Σὸς μικρὸ δωμάτιο ή έστει τὸς μεσημεριοῦ γινότανε άπόρτος. Καθόλου δεν φασούσε. "Η νεαρά κυρία έκαμνεν άέρα. Είχε πη και άρκετά. Φόλογες νόμιζε κανείς, ότι άνέβαιναν σὸς μάγουλά της. Αὐτὸς ήτανε ήγεμώτερος. "Ήσαν καλοὶ φίλοι, εύθυμοι, παιδρὸι, εχρηριστιμένοι, γιατί περιέπαιζαν τὸν ξενοδόχο και τὸς υπηρέτας. Μία πετυχημένη κωμωδία.

"Ο άπρητής μιλούσε σιγά-σιγά και με σεβασμὸ χτυπούσε την πόρτα πρὶν νὰ μπη, και έφηνε πατώντας σὸς μύτες τὸν παπουτσιὸν ταν.

Μόλις έφηνε οι δυο τρελλοὶ γελούσανε... γελούσανε... γελούσανε !

"Η Λουκία έκυψε ένα μύλο και τὸ έδωσε σὸς Φρειδερίκο τὸ μισὸ με λιγωμένα λάτια. "Ο Φρειδερίκος πέρονι τας τὸ μύλο, φίλπσε τὰ δάκρυλά της... "Ο άπρητής τὰ είδεν όλα αὐτὰ και προσποιήθηκε πὸς δεν τὰ είδε. Κ' έφηνε μάλιστα διακριτικά, γιὰ νὰ έτοιμάση, τὰς, τὸν καφέ. Τὸ ένθουσιασμένο ζευγαράκι, έφριζε τὴ χέρια, άλλαν συγχαρητήρια και άλληλοθαυμασμούς. Ποτὲ δεν είχαν τόσο όμορφα διασκεδάσει. Έθρησκον φυσικὸ πάν ότι έκαναν. Φυσική την άδιαφορίαν ταν, φυσική την κωμωδιαν ταν. "Η ψυχὴ τὸς ήταν ήρεμος, κανέναν κίνδυνος μέσα τὸς δεν ήπηρε. Έκαναν σάν δυο παιδάκια που παίζαν ένα νέο παιγνίδι, τὸ άπρόσπτον αὐτὸς εχρηριστούσε.

— "Ισως τρέπει ν' άνάψω και κανένα σιγινέττο ;

— Αναψέ το και έπειτα νὰ τὸ άλλάξουμε με τὸ δικὸ μου.

— Και νὰ κοιτάζουμε τὸν καπνὸ με ύφος μελαγχολικό.

"Εκάνιζαν δταν ο άπρητής ήρθε νὰ σπικώση τὸ τραπέζι.

Κρότος τροχῶν άκούστηκε άπὸ κάτω σὸς δρόμο. "Η Λουκία έβγαλε μιὰ φωνή και έπεσε τρέμοντας σὸς βραχίονας τὸς Φρειδερίκου.

— Θέε μου !... Αὶ συγκινησεις αὐτές θὰ με σκοτώσουν...

— Εινε ένα κάρρο με σάνο, τόλμπος νὰ πη δειλά ο άπρητής.

Φανήκαν πὸς ήούσαν. Κάνιζαν και έτοι άπνιαν νὰ περνή η ώρα. "Ο άπρητής πεγαύσε άπὸ καϊρὸ σὸς καϊρὸ, άπ' έξω άπὸ τὴ μισονοιγμένη θύρα, χωρίς νὰ στεφάη.

Μειδιούσαν και τότε άρχισαν και νὰ όμιλουν.

"Ανεχώρησαν έπειτα άπὸ μιὰ ώρα, και κατεβήκανε τὴ σκάλα, κρατούμενοι.

Στραφέντες παρετήσαν στην θύραν τὸν άπρητήν, τὸν μάγειρον, τὸν ξενοδόχον, που τὸς κύταζαν περιεργα.

Και έφηναν με την ψυχὴ ελαφρὰ, ήσυχον, ήρεμοι. Σάν έφθασαν σὸς ξενοδόχειν η κυρία κοιμήθηκε βαθειά άπάνω άπὸ τρεῖς ώρες. Την έσπέραν ο Φρειδερίκος δεν πήγε σὸς Καζίνο.

Τὴν άλλην ήμέρα αὐτὴ έλαβε τηλεγράφημα άπὸ τὸν σύζυγόν της, που την καλούσε σὸς Μιλάνο, γιὰ νὰ πάν μαζί στην Λίμνη τὸς Κόμο. Αὐτὸ την εχρηριστοσε πολὺ, γιατί τὸ Κασιτελλανόρε της είχε γίνει πλέον πλῆρες. Έβγαφεν μιὰ λέξη άποχαριστομοῦ σὸς καραλλίερα της την προηγούμενη κι' άνεχώρησε.

"Ο Φρειδερίκος διάβασε τὸ τηλεγράφιόν της, ζυγίζόμενος. "Υπασε τὸς ώμους και πήγε νὰ κάμη τὸ λουτρό ταν.

Τὸς χρόνια έπέρασαν χωρίς νὰ γνωρίζη ο ένας τὸ άπρητήν ο άλλος.

Τὴν πρώτη φορά, που έαναειδωθήκαν, μιὰ βραδεία, σὸς θέατρο της Περγάλας, στην Φλαρεντία, χωρίς νὰ μιλήσουν, χωρίς νὰ δώσουνε τὰ χέρια, πρὸ τὸς περιεργον πλήθους, άντάλλαξαν τὸ άκτινοβόλο έκείνη βλέμμα, τὸ άναρέπον την ψυχὴν και ένῶνον δυὸ ύπάρξεις...

Και τὸ έρωτικό πάθος τὸς πλημμύριον σάν μαγειμένη καταιγίς...

Ματθίλδη Σεργάο

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ "Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Είχαν καθήσει στη χλόη...

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ Μ...

Θάχουν περάσει πιά έννια χρόνια από εκείνο τό θερινό βράδι πού δ Πιότρ Σέργκεβιτς, δ άνακριτής, κ' έγώ, πγαίναμε καβάλλα στήν οταθμό γιά νά πάροουμε τό ταχυδρομείο.

Ο καιρός εfcανε λαμπρός, μά, στή γυρισμό, μακρυνάδ μπουμπουντά άντήχσαν κ' είδαμε μί' άπειλήτικη μαυρίλα ν' άπλώνεται στήν ούρανό πού όλοένα έρχόταν κατά πάνω μας. Έρχότανε πρds έμάς και μείς πγαίναμε και' αδί.

Μέσ' στή φόντο της μαυρίλας ξεχώριζαν σάν άσπρες βούλες τό σπήτι μας κ' ή έκκλήσις κ' ή ψηλές άσπένιες λευκές. Μύριζε βροχή και φρεσκοκουμένο χόρτο. Ο σύντροφός μου είχε πολύ κέφι. Γελοῖσε κ' έλεγε ένα σωρό άστεία. Έλεγε πως θάταν όμορφα άν μās παροινιαζόταν άξαφνα στή δρομέ μας ένας μεσαιωνικός πύργος μ' έπάλξεις και πυργίσκους, χορτοριασμένους και γεμάτους κοκκοβήγους. Θά βρίσκαμ' έκει καταφύγιο άπ' τή βροχή κ' ό κεραυνός... θάρχόταν νά μās σκοτώσει... Μά νά πού δέν άργησε νά περάσει τό πρώτο κύμα της σύννεφας. Ο άνεμος φύσηξε τώρα δυνατό στροβιλλίζοντας ένα σύννεφο σκόνης. Ο Πιότρ Σέργκεβιτς άρχισε νά γελά δυνατά και κέντρισε τάλολό τοῦ.

— Ω, τί καλά! φώναξε. Τί καλά.

Μέ παρότρυνε τό κέφι του και μέ την ιδέα ότι σέ λίγο θά- μων μούσκεμα ως τό κόκκαλο κ' άκόμα ότι μπορούσε νά με σκοτώσει κανένας κεραυνός άρχισα νά γελάω κ' έγώ.

Όταν έφτάσαμε στήν αλλη του σπιτιού μας, ό άνεμος είχε πέσει και μεγάλες άστραφτερές στάλες έφταναν στήν οροφή και στή στέγη. Δέν ήπνεχε στή οταθμό ψυχή ζωσα.

Ο Πιότρ Σέργκεβιτς ξεπέλλωσε μόνος του τά άλογα και τά έβαλε μέσα στή παχιά. Στεκόμουν στή οκαλοπάτι περιμένοντάς τον νά τελειώσει και βλέποντας τίς λοξές σταλάγρες της βροχής. Έδώ μύριζε πιά πολύ άπό τό χωράφια ή γλοκή και δέναιτη μυρωδιά τῶ σανού. Σκοτάδι είχε άπλωθεί γύρω έξ άτίας της σννεφιάς και της βροχής.

— Νά κ' ένας κεραυνός! είπε δ Πιότρ Σέργκεβιτς ξαναγυρίζοντας κοντά μου ύστερ' από ένα πολύ δυνατό κεραυνό, ποῦπεσε και φάνηκε σάν νά χόρισε τόν ούρανό εις δύο. Πώς σάς φαίνεται; μ' έρώτησε.

Βρισκόταν δίπλα μου στή οκαλοπάτι, λαχανιασμένος άκόμη από τό δρόμο, και μέ κοιτούσε. Άντιλήφθηκα ότι μέ θαύμαζε.

— Νατίλνι Βλαδιμήροβνα, μού είπε έξαφνα, θά έδινα ότι έχω γιά νά μπερώσω νά στέκομαι έτσι πολλήν ώρα και νά σάς θαυμάζω. Σή- μερα λάμπετε δλν.

Τά μάτια του μέ κοιτούσαν μ' έκσταση και ίκεσία. Η όψη του εfcανε χλωμή. Στάλες από τή βροχή έλαμπαν στή γένεια του και στή μοσάκνια του, πού φαινόταν, σάν, κ' αδιά άκόμη, νά μέ κοιτάζουν μέ θαυμασμό.

Σās αγαπώ, μού είπε. Σās αγαπώ, και είμαι εύτυχισμέ- νος νά σās βλέπω. Έξω ότι δέ μπορείτε νά γίνετε γυναίκα μου, μά δέν θέλω τίποτε από σās, δέν έχω άνάγκη από τίποτε; Μά- θετε μονάχα ότι σās αγαπώ. Μη λέτε λέξη, μη μού άπαντίετε μη δίνετε προσοχή σέ μένα. Μάθετε μονάχα ότι μού ειστε αγα- πητή κ' άφπτε με νά σās κοιτάζω.

Η έκστασή του μέ κέρνισε και μένα. Κοίταξα τό έμπνευ- μένο πρόσωπό του. Άκουγα τή φωνή του πού μπερδευόταν μέ τόν ήχο της βροχής και δέ μπορούσα πιά νά σαλέψω σάν νά μούχαν κάνει μάγια. Θά ήθελα νά βλέπω τό λαμπρό μάτι του και νά τόν άκούω.

— Σωπαίνετε, είπε δ Πιότρ Σέργκεβιτς. Έτσι είναι θαυμά- σια! Έξακολουθήστε νά σωπαίνετε!

Έννοιασθάν ένώστού μου εύτυχισμένο. Γελοῖσα από τή χαρά μου κ' έτρεξα στή οπή, κάτ' άπ' τή δυνατή βροχή. Γε- λοῖσε κ' έκείνος κ' έτρεξε πίσω μου πωδώντας.

Μουσκεμένοι κ' οι δύο, λαχανιασμένοι, κάνοντας δλόκληρη φασαρία στή οκάλα μέ τό ποδοβολητά μαζ, σάν τά μικρά παιδιά, μπήκαμε στή δωμάτια. Ο πατέρας μου κ' ό άδερφός μου πού δέν είταν συνειδημένοι νά μέ βλέπουν πρόφαση και γελαστί, μέ κοιτάζαν ξαφνιασμένοι κ' άρχισαν νά γελοῦν κ' αδοί.

Τά σύννεφα της μπόρας είχαν περάσει, οι βροντές είχαν πάψει μά οι σταλαματιές της βροχής έλαμπαν άκόμα στή γε- νειάδα του Πιότρ Σέργκεβιτς. Όλο εκείνο τό βράδι, ως τό δείπνο, τραγουδούσε, σούριζε, έπαιζε μέ θόρυβο μέ τό σκύλο, τρέχοντας πίσω του στίς κάμαρες και λίγο έλειψε νά ρίξει κάτω

τόν άπρητή πού έφανε τό σασμό. Στό δείπνο, έφανε και είπε ένα σωρό άστεία και μās έβεβαίωσε στή τέλος ότι έρ- τρώει κανείς τό χειμώνα άγγούρια φρέσκα νιώθει στή στή- δλο τό άρωμα της άνοιξης.

Πέγοντας νά κοιμηθώ, άναψα ένα οπαματόετο κ' άπλή- διάπλατο τό παρθένο μου: Ένα άισόημα άπέραντο μέ κούρση δάκαρη.

Συλλογίζόμουν πώς είμουν έλεύθερος, ήγής, εύγενής κ' πλοῦσις, και πώς μ' αγαπούσαν—μά προσάνταν πως είμαι εύγενής και πλοῦσις—τί ώγαίο πού εινε νά εινε κανείς εύγενής και πλοῦσις, Θεέ μου!

Έπειτα, άνατριχίζοντας στή κρεβάτι μου από τήν έλαση δροσιά ποῦρχόταν από τόν κήπο, δοκίμασα νά ξετάσω τόν τό- μου άν αγαπούσα ή όχι τόν Πιότρ Σέργκεβιτς... Και μ' βράζοντας κανένα συμπεράσμα, άποκοιμήθηκα.

Μά τήν άλλη μέρα τό πρωί, όταν είδα άπάνω στή κρεβάτι μου νά πέφτουν οι άχτίνες στή ήλιου, μαζί μέ τή οκά μου έ- ριχνε τό φύλλωμα τῶν φυτῶν, ότι σννεφί τήν περσινή μέρα ξύπνησε γρήγορα μέσα στή μήνη μου: Η ζωή μου μέ- κε πλοῦσις, πολυποικιλία, γεμάτη γονιές. Ντύθηκα γρήγο- ρα τριγυρίζοντας σάν πουλί, κ' έτρεξα στήν κήπο.

Και τί έγινε κατόπιν; Κατόπιν... τίποτε...

Τόν χειμώνα πού γυρίσαμε στήν πόλη, ό Πιότρ Σέργκεβιτς έρχόταν κάθε τόσο και μās έβλεπε. Οι γνώριμες πού κάμνω τό καλοκαίρι στήν έξοχή δέν έχον τήν γοητεία τους πού τό καλοκαίρι και στήν έξοχή. Στήν πόλη, τό χειμώνα, χάνον- μού της άζίας τους. Όταν τούς σερβίρουμε τό τσίπ στήν πό- λη, μās φαίνεται πως φορούν δαντε- ρεντίκας και πως τό άνακατε- ριν μιά ώρα μέ τό καπ- λάκι.

Ο Πιότρ Σέργκεβιτς, στήν πό- λη, μού μιλούσε πού και πού γύ- ρωτα, μά αὐτό χτυπούσε στή στή- μου διαφορετικά από τήν έξοχή. Στήν πόλη, έννοιασε πού και κ' οι δύο μας τόν τοίχο πού μέ- έχωριζε. Είμουν άριστοκράτες κ' πλοῦσις! Εκείνος είταν στενός κ' καταγωγῆ τῶν άσπρων, γιά πού. Είταν άνακριτής κ' αὐτός είταν άπ- Κ' οι δύο μας, έγώ, έπειδή είμαι πολύ νέος, αὐτός, δ θεός έφ- γιατί, θεωρούσαμε αὐτόν τό τσίπ πού μās χωρίζε πολύ ψηλό και πο- λύ παχύ.

Κάθε φορά ποῦρχόταν στήν πό- λη, γελούσε μέ χαμόγελο στεί σχωρημένο, κριτικάρε τήν άρ- στοκρατία και ούκρινε μέ κατήφεια διάν βρισκόταν μαζί του και νεις άλλος στή οαλίον. Δέν ήθε- λει τοίχος πού νά μη μπουεί νά τῶν ιπερβή κανείς, μά οι ήρωες τῶν σμμερινῶν μυθιστορημάτων, σάν, τούλχιχιστό ξένο, εινε πολύ δειλά, μάλθακοί, νωθροί και όσπαστοι. Τούς κριτεύει πολύ γρήγορα ή ήλι- στήν πόλη, γελούσε μέ χαμόγελο στεί σχωρημένο, κριτικάρε τήν άρ- στοκρατία και ούκρινε μέ κατήφεια διάν βρισκόταν μαζί του και νεις άλλος στή οαλίον. Δέν ήθε- λει τοίχος πού νά μη μπουεί νά τῶν ιπερβή κανείς, μά οι ήρωες τῶν σμμερινῶν μυθιστορημάτων, σάν, τούλχιχιστό ξένο, εινε πολύ δειλά, μάλθακοί, νωθροί και όσπαστοι. Τούς κριτεύει πολύ γρήγορα ή ήλι-

στήν πόλη, γελούσε μέ χαμόγελο στεί σχωρημένο, κριτικάρε τήν άρ- στοκρατία και ούκρινε μέ κατήφεια διάν βρισκόταν μαζί του και νεις άλλος στή οαλίον. Δέν ήθε- λει τοίχος πού νά μη μπουεί νά τῶν ιπερβή κανείς, μά οι ήρωες τῶν σμμερινῶν μυθιστορημάτων, σάν, τούλχιχιστό ξένο, εινε πολύ δειλά, μάλθακοί, νωθροί και όσπαστοι. Τούς κριτεύει πολύ γρήγορα ή ήλι-

στήν πόλη, γελούσε μέ χαμόγελο στεί σχωρημένο, κριτικάρε τήν άρ- στοκρατία και ούκρινε μέ κατήφεια διάν βρισκόταν μαζί του και νεις άλλος στή οαλίον. Δέν ήθε- λει τοίχος πού νά μη μπουεί νά τῶν ιπερβή κανείς, μά οι ήρωες τῶν σμμερινῶν μυθιστορημάτων, σάν, τούλχιχιστό ξένο, εινε πολύ δειλά, μάλθακοί, νωθροί και όσπαστοι. Τούς κριτεύει πολύ γρήγορα ή ήλι-

στήν πόλη, γελούσε μέ χαμόγελο στεί σχωρημένο, κριτικάρε τήν άρ- στοκρατία και ούκρινε μέ κατήφεια διάν βρισκόταν μαζί του και νεις άλλος στή οαλίον. Δέν ήθε- λει τοίχος πού νά μη μπουεί νά τῶν ιπερβή κανείς, μά οι ήρωες τῶν σμμερινῶν μυθιστορημάτων, σάν, τούλχιχιστό ξένο, εινε πολύ δειλά, μάλθακοί, νωθροί και όσπαστοι. Τούς κριτεύει πολύ γρήγορα ή ήλι-

στήν πόλη, γελούσε μέ χαμόγελο στεί σχωρημένο, κριτικάρε τήν άρ- στοκρατία και ούκρινε μέ κατήφεια διάν βρισκόταν μαζί του και νεις άλλος στή οαλίον. Δέν ήθε- λει τοίχος πού νά μη μπουεί νά τῶν ιπερβή κανείς, μά οι ήρωες τῶν σμμερινῶν μυθιστορημάτων, σάν, τούλχιχιστό ξένο, εινε πολύ δειλά, μάλθακοί, νωθροί και όσπαστοι. Τούς κριτεύει πολύ γρήγορα ή ήλι-

στήν πόλη, γελούσε μέ χαμόγελο στεί σχωρημένο, κριτικάρε τήν άρ- στοκρατία και ούκρινε μέ κατήφεια διάν βρισκόταν μαζί του και νεις άλλος στή οαλίον. Δέν ήθε- λει τοίχος πού νά μη μπουεί νά τῶν ιπερβή κανείς, μά οι ήρωες τῶν σμμερινῶν μυθιστορημάτων, σάν, τούλχιχιστό ξένο, εινε πολύ δειλά, μάλθακοί, νωθροί και όσπαστοι. Τούς κριτεύει πολύ γρήγορα ή ήλι-

στήν πόλη, γελούσε μέ χαμόγελο στεί σχωρημένο, κριτικάρε τήν άρ- στοκρατία και ούκρινε μέ κατήφεια διάν βρισκόταν μαζί του και νεις άλλος στή οαλίον. Δέν ήθε- λει τοίχος πού νά μη μπουεί νά τῶν ιπερβή κανείς, μά οι ήρωες τῶν σμμερινῶν μυθιστορημάτων, σάν, τούλχιχιστό ξένο, εινε πολύ δειλά, μάλθακοί, νωθροί και όσπαστοι. Τούς κριτεύει πολύ γρήγορα ή ήλι-

στήν πόλη, γελούσε μέ χαμόγελο στεί σχωρημένο, κριτικάρε τήν άρ- στοκρατία και ούκρινε μέ κατήφεια διάν βρισκόταν μαζί του και νεις άλλος στή οαλίον. Δέν ήθε- λει τοίχος πού νά μη μπουεί νά τῶν ιπερβή κανείς, μά οι ήρωες τῶν σμμερινῶν μυθιστορημάτων, σάν, τούλχιχιστό ξένο, εινε πολύ δειλά, μάλθακοί, νωθροί και όσπαστοι. Τούς κριτεύει πολύ γρήγορα ή ήλι-

στήν πόλη, γελούσε μέ χαμόγελο στεί σχωρημένο, κριτικάρε τήν άρ- στοκρατία και ούκρινε μέ κατήφεια διάν βρισκόταν μαζί του και νεις άλλος στή οαλίον. Δέν ήθε- λει τοίχος πού νά μη μπουεί νά τῶν ιπερβή κανείς, μά οι ήρωες τῶν σμμερινῶν μυθιστορημάτων, σάν, τούλχιχιστό ξένο, εινε πολύ δειλά, μάλθακοί, νωθροί και όσπαστοι. Τούς κριτεύει πολύ γρήγορα ή ήλι-

στήν πόλη, γελούσε μέ χαμόγελο στεί σχωρημένο, κριτικάρε τήν άρ- στοκρατία και ούκρινε μέ κατήφεια διάν βρισκόταν μαζί του και νεις άλλος στή οαλίον. Δέν ήθε- λει τοίχος πού νά μη μπουεί νά τῶν ιπερβή κανείς, μά οι ήρωες τῶν σμμερινῶν μυθιστορημάτων, σάν, τούλχιχιστό ξένο, εινε πολύ δειλά, μάλθακοί, νωθροί και όσπαστοι. Τούς κριτεύει πολύ γρήγορα ή ήλι-

στήν πόλη, γελούσε μέ χαμόγελο στεί σχωρημένο, κριτικάρε τήν άρ- στοκρατία και ούκρινε μέ κατήφεια διάν βρισκόταν μαζί του και νεις άλλος στή οαλίον. Δέν ήθε- λει τοίχος πού νά μη μπουεί νά τῶν ιπερβή κανείς, μά οι ήρωες τῶν σμμερινῶν μυθιστορημάτων, σάν, τούλχιχιστό ξένο, εινε πολύ δειλά, μάλθακοί, νωθροί και όσπαστοι. Τούς κριτεύει πολύ γρήγορα ή ήλι-

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Β.

Τό άπάνθισμα της χάριτος και της γοητείας, τό πρόσωπό της, πού τό χαρακτηρίζει κυρίως μιά έξυπνοτάτη και θελκτική έκφρα- σις. Τό άνάστημά της κοινκίστικο, ή σιλουέττα της φειδένια, ή τουαλέττες της θαύματα γούστου, άπλότητος, τέχνης και παρζια- νισμού. Είνε νεαροτάτη και μ' όλα ταῦτα φημισμένη στή Παρίσι ως έξαιρετική champion τῶν τέχνων, και ως έρμηνεύτρια τῶν κλασ- σικών χορῶν. Η άνωτέρω έλεκτική δεσποινίς είχε δώσει δείγματα της χορευτικής τέχνης της, και εις τούς Αθηναίους όταν πρό τεσ- σάρων ετών είχε λάβη μέρος σέ έσπερίδα έρασιτεχνῶν πού είχε δοθή εις τό «Εθνικόν Θέατρον» ύπερ φιλανθρωπικού σκοπού, και είχε χορέψη αρχαίους χορούς μέ εύλυγισίαν, ρυθμόν και τέχνην άφθαστη. Τό πέρασμά της και αὐτή τήν φορά από τās Αθήνας ήτο βραχύτατον, όπως ένός λαμπεροῦ άστεριοῦ. Τώρα παραθερίζει εις Σπέτσας, και θά έπανακάμψη οίκογενειακῶς στήν Μασσαλίαν όπου και εινε έγκαταστημένη.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Η ζέστη συντελέσεν εις τό νά φουντώσῃ ή κίνησις τῶν έ- ξοχικών κέντρων και ξενοδοχείων Παλέρου, Κηφισίας, Σπετσῶν, Τήνου, Αλγίνης. Παντού γνωστός Αθηναϊκός κόσμος, διασκεδάσεις, μαστίχες, χοροί, μπρίτζ-ραμί.

— Εις τό Σέσιλ παραθερίζει μεταξύ άλλων μιά εκ τῶν ώραιω- τέρων Αθηναίων ή κ. Καίτη Παγκάλου και κάθε εμφάνισις της γίνεται άντικείμενον θαυμασμοῦ, και ή τουαλέττες της φέρουν τήν σφραγίδα παριζιάνικου γούστου και τέχνης.

— Έπίσης παραθερίζει εκεί μιά κομμοτάτη και χαριτωμένη Α- θηναία—αρχικόν επιδέου Κ.

— Πολύ συχνά χορεύουν στή άνωτέρω ξενοδοχείον και έκτός τῶν παραθεριζόντων εκεί λαμβάνει μέρος εις τόν χορόν και Α- θηναϊκός κόσμος πού γεμνιάζει εκεί.

— Μία από τās «άττραξόν» τῶν Κεφαλαριοῦ εινε και τό μα- γευτικό τραγουδί μιάς δεσποινίδος πού παραθερίζει σ' ένα τῶν εκεί ξενοδοχείων τό όποιον γίνεται άφορμή μιάς άπολαυστικής εύχαρι- στήσεως.

— Λίαν διακοσμητικά αί δίκες Ησαΐα οι όποια παραθερίζουν έπίσης σ' ένα τῶν ξενοδοχείων Κεφαλαριοῦ.

— Η επικρατοῦσα διασκεδασις τῶν παραθεριζόντων στήν Κη- φισιά εινε μπρίτζ, πόκερ και ραμί.

— Νέον γέναιον έγκαινιάσθη τελευταίως και συγκεντρώνει κάθε βράδυ έλεκτόν άθηναϊκόν κόσμον. Εινε τό «Παριγιόν Ρόζ». Εις τό άνωτέρω ντάνσιγκ παρατηρεῖται ζωηροτάτη κίνησις, εινε πολύ εύχάριστον ως «λοκάλ» και φιγουράρουν πολύ ή τουαλέττες.

— Τήν παρελθούσαν Τρίτην μεταξύ άλλων κομμοτέρων ήσαν κ. Κ. Παγκάλου ώραιοτάτη μέ τουαλέττα θαυμασίαν δαντελλα ρόζ, κ. και κ. Βέρα πύλν γοητευτική φυσιογνωμία και σύνολον κοιν- κίστικο, μέ μουσελίνα κίτρινη ζωηρόχρωμη και δαντέλλες στήν ίδιο τόνο, κ. και κ. Φωτιάδης σιφφον πράσινη, κ. και κ. Έμπεριό- κου, κ. και δις Μιτσαντοῦ πύλν όμορφη μέ τουαλέττα σιφφον λευκή κεντημένη ρωσικά κεντήματα, κ. και κ. Ράλλη ζωηρότε- τυροῦται.

— Τό ξενοδοχείον τῶν Σπετσῶν φιλοξενεί πολλές Αθηναίς. Κάθε βράδι ή πελώρια τράτα παρουσιάζει μαγευτικόν θέαμα.

— Οι πλέον ένδιαφέροντες τύποι εκ τῶν εκεί παραθεριζούσων εινε μιά νοστιμωτάτη Κωνσταντινουπολίτισσα, πύλν έκφραστή ή φυσιογνωμία και σιλουέττα διαμύρετη. Η τουαλέττες της λίαν κα- λαίσθητες, αρχικόν επιδέου Γ. Έκτός συναγωνισμοῦ όμορφιάς, έξυπνάδας και κομμοτήτος εινε μιά έλεκτική δεσποινίς εκ Μασσα- λίας πού τήν διακρίνει ένα διαβολέμενο σίκ.

Η Μον. αίν

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΥΤΡΑΚΙ

Τό Λουτράκι, ή έξοχη και γοητευτική λουτρόπολις συγκεντρῶ- νει έχάτως άρχετον κόσμον από παντού.

— Άνθρωποι πάσης τάξεως. Πλήθος πολυπόκιλο πού τρέχει νά εύρη τή θεραπεία του στή θαυματουργά νερά τῶν Λουτρακιοῦ και άλλος κόσμος πγαίνει εκεί νά δροσισθῇ, νά διασκεδάσῃ, νά χαρῇ, νά άναψύξῃ τόν καθαρό αέρα τῶν πεύκων και της θαλάσσης.

— Τόν περισσότερον και έλεκτικότερον κόσμον συγκεντρῶνει τό ξενοδοχείον «Πάλλας» μέ τίς θαυμάσιες βεράντες του, πού ά- πλώνονται άρχετα μέσα στή θάλασσα και από όπου άπολαμβάνει κανείς τήν θέαν αὐσαν τῶν Κορινθιακῶν κόλπων.

— Διακρίνονται μεταξύ τῶν διαμενόντων τόν άντιναύαρχον κ. Γεωργιαντάν, τόν στρατηγόν κ. Τομπιάδην, τόν πολιτευτήν Κοριν- θίας κ. Ζωζούλαν, τόν ναύαρχον κ. Δουροῦτην, τόν Σεβαστάριον τῶν Κομμοκινῆς κ. Άνθιμόν, τόν λυκαίον κ. Κωνσταντινίδην εκ Θεσσαλονίκης κλπ. κλπ.

— Άρχετος έπίσης ώραιόκοσμος στολίζει τό σπλόνι τῶν μονα- δικῶν αὐτοῦ ξενοδοχείου διά πάσαν τέφνιν και άνασιν.

— Διακρίνουμε τήν κ. και τās διδας Διπλαράκου, τήν κ. και διδα Κάππαρη, τήν κ. Ράλλη, τās διδας Μαντζούνη, τās κ. κ. Καυ- τατζόγλου, Κορινθ, Γεωργιαντά, Ζωζούλα, Σπυροπούλου, Ροῦλου, Βελισσαροπούλου, Σμυρνιώτη, Νικολαΐδην, Κωνσταντινίδην, Κορυτζάην.

— Τήν κ. Κ. Θεοδοσοπούλου μετά της άδελφῆς της διδος Ρε- μπουτζάκου, τήν κ. Δ. Πετροπούλου, τās διδας Βελισσαροπούλου, Ζούδη κλπ. κλπ.

πηνία μου! Κι' όταν βλέπω άνθρώπους πού μαζί τους πέ- ρασα τήν άνοιξη της ζωῆς μου, γίνομαι άμέσως μελαγχολική, τρυφερή και ψιθυρίζω παρόμοια λόγια.

Χρόσ στήν προτασία τῶν πατέρα μου, από καιρό τώρα δ Πιότρ Σέργκεβιτς έχει μετατεθεί στήν πόλη μας. Έχει γεράσει κάπως κ' έχει άρχισεί νά χαλάει. Έπαψε πιά νά μού μιλάει γιά έρωτα. Δέ λέει πιά άστεία. Δέν άγαπάει καν τή δουλειά του. Εινε άρρωστος. Όλες του οι έλπίδες τῶν άπείσπων. Πε- ρνεί τήν πένθημ ζωή του μέσ' στήν πόλη. Ζῇ χωρίς νά θέλει. Νύκτεν πλάι στή τζάκι, κοιτάει σιωπηλός τή φωτιά... Μη ξε- ροντας τί νά τῶν πῶ, τόν ρωτάω:

— Λοιπόν, τί νέα;

— Τίποτα, πού άπάντει.

Και πάλι αλλώγεται ή σιωπή.

Η κόκκινη άντανάκλαση της φωτιάς παίζει άπάνω στή θλι- μένη του όψη. Θυμύμαι τό παρελθόν κ' άξαφνα άρχίζω νά τρέμω. Τό κεφάλι μου γέρονει βαρύ και μέ παίρνουν πικρά δάκρυα. Νιώθω ένα άβάσταχο σκίτο γιά τόν έαυτό μου και γιά αὐτόν τόν άνθρωπο και νιώθω τόν πόθο εκείνων πού πέ- ρασαν και πού ή ζωή μās ε' άρνεῖται τώρα...

Δέν σκέπτομαι πιά ότι είμαι εύ- γενής και πλοῦσις. Μέ πιδνουν λυγροί γεμάτοι ταραχή και ψιθυρίζω, σφίγγον- τας τούς κροτάφους μου: — Θεέ μου! Θεέ μου! Η ζωή μου χάθηκε!...

Εκείνος έμνε στή θέλη του και σώ- πανε χωρίς νά μού λέει: «Μην κλαίτε!» Είχε καταλάβει πως έπρεπε νά κλάψω- με, πως είχε έλθει δ καιρός πού έπρεπε νά κλάψουμε. Έβλεπα τή συμπίπια μέσ' στή μάτια του, μά κ' έγώ τόν συμπονοῦσα μά είμουν κ' άλλος θυμωμένη μ' αὐτό τό δειλό και άγχο άνθρώπο πού δέ μπορούσε νά κάνει εύτι- χισμένη στή ζωή μου, στή τή ζωή του.

Όταν τόν πῆγα ως έξω στήν άνοιξη πῶς άργούσε επίπδες νά φορεθῇ τή γυνία του. Μού φίλησε δύο φορές τό χέρι χωρίς νά πῇ λέξη κ' έκοίταζε γιά πολύ τήν κλαμένη μου όψη. Σκέφθηκα τότε ότι θά θυμήθηκε τήν καταγίδα εκείνης της βραδιάς, τή βροχή, τό γέλια μας και τήν παλιά μου όμορφιά. Θά ήθελε νά μού πῇ σκετικό, αὐτό θά τόν έκανε εύτυχισμένο, μά δέν ειπ τίποτε. Κούνησε μόνο τό κεφάλι του και μού έφί- λε τό χέρι. Ο Θεός μαζί του.

Όταν γύρισα πάλι μέσα κάθισα στή ταπέτα, μπρός στή τζάκι. Τά έζω, σκεπασμένα από τή οτάχι, άρχισα νά ορῶνουν. Η παγωνιά έφωγγε όλοένα μέ πιά πολύ μανία τά τζάκια κ' ό άνε- μος άρχισε νά βουίζει από τήν καμινάδα τῶν τζακιῶν.

Η θαλαμπαλός μπήκε μέσα και νομίζοντας πως ειχ' άπο- κοιμηθεί εκεί μέ φώναξε γιά νά ξυπνήσω... — Άντ. Τσέχωφ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ηρωισμοί

Ένας Τουλουζαίος, ένας από τό Βορδά και ένας από τή Μασσαλία, σνναντηθήκαν ιαζιεύοντες, και τά λέγανε μέσα στή τράτα.

Αινοῦντο άπομνημονεύματα της πολε ικῆς ζωῆς των.

— Επρόβηκα μιά ήμέρα, λέγει δ Τουλουζαίος, άποκλεισμένος από τούς Γερμανούς, πίσω από ένα τοίχο, ύψους τριών μέτρων. Χτυπά τούς έχθ' από τήν καμινάδα τῶν τοίχων και τό σκάζω.

— Εγώ, άρχισε νά διηγείται δ κάτοικος τῶν Βορδῶ, επρόβηκα μόνος μου, άπέναντι δεκατεσσάρων έχθρών. Τούς κάρωσα και τούς... δεκαπέντε, σάν σαρδέλλες μέ τή μπα- γονέτα μου...

— Και σ' δέν λές τίποτε; Λένε στήν Μαρσεγιέζο;

— Δέν μπορώ νά σάς διηγθῶ τίποτε έγώ, άπήντησεν εκεί- νος, γιατί σκοτώθηκα στή μάχη τῶν Σαρλετρού.

Ο Παλῆς

ΓΑΜΟΙ

Ο άρχιερός κ. Γωάννης Π. Νινιός και ή Δίς Χρυσούλα Π. Ρεμπουτζάκου έτέλεσαν τούς γάμους των έν Καλάμιας. Η Διευ- θνσις τῶν «Μπουκέτου», σφίγγουσα θερμά τό χέρι τους, εύχεται αὐτοῖς πῶσαν εύτηνιαν.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Έν μέσῳ έλεκτῶν κεκλημένων έν Κορίνθῳ, ό Διευθυντής τῶν «Μπουκέτου» κ. Κ. Θεοδοσοπούλος άνεδέχθη εκ της κολυμβήθρας τῶν αἰαί τοι καριτωμένο κοριτσάκι τῶν ταγματάρχων κ. Δημ. Πετροπούλου, όνομάσας αὐτό Καλλιόην. Όλόκληρον τό προσω- πόν τῶν Περιοδικῶν εύχεται εις τούς γονεῖς και τόν άνάδοχον νά τῶν εῖσῃ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΑ ΜΕ ΤΟ ΠΕΠΛΟ

... Μπρός στο μεγάλο ξενοδοχείο της Σάντα Λουσία, στην πα-
ραλία που την άσπριζε το φεγγαρόφωτο, φασματώδης, άνησυχη,
τυλιγμένη σ' ένα μαύρο πέπλο σαν τις χήρες, με τις πλάτες γυμμέ-
νες σαν από το βάρος ενός άοράτου σταυρού, μία γυναίκα που περ-
πατούσε με βήμα ύπνωτισμένο, στάθηκε και ξερόβηξε, ύψωνοντας μ'
άγωνία τα μάτια της προς τα φωτισμένα παράθυρα.

Τρεις μουσικοί τη συνόδευαν. Ο ένας κρατούσε βιολί κ' οι δύο
άλλοι άρπα. Στάθηκαν κ' οι τρεις στην άκρη του πεζοδρομίου κ'
άρχισαν ένα προλόγιο.

Η μαυροφόρα ξεκίνησε τότε, φάνηκε σά να συνέχεται άξαφνα,
έριξε στους κοκκαλιάρικους ώμους της ένα μπαλωμένο σάλι και
δρόσωσε το σώμα της.

Και νά! κ' απ' αυτό το σύνολο των πένθιμων κουρελιών, ξε-
χύθηκε, ύψώθηκε, μέσα στην πολυθρόνη όχλοβη της πόλεως, οδύ-
νη, στο βαθύ παραπονο των κυμάτων, μία φωνή, νοσταλγική,
οδυνηρή, συγκινητική, παρόμοια με το στεγνό τραγούδι ενός αηδονι-
ού που έχει αποκάμει πιά όταν αρχίζει ο θάνατός.

Η τραγουδίστρα, ένθουσιάζεται, μετουσιώνεται, παίρνει σά να
βροικόταν απάνω στη σκηνή, πόζες ερωτικές, πόζες πάθους, οδύ-
νης, στελνώνεται στις μύτες των κομματιασμένων μποτινιών της,
έτσι σά να θέλει να δώσει στο τραγούδι της όλη την ψυχή της.

Αυτά τα τραγούδια δεν είναι οι συνθη-
σιμένες στροφές που άκούμε στους δρόμους, οι
στροφές που αντηχούν στριγγές και ψεύτικες,
λαϊκά τραγούδια περισσώτερες φορές, αίσθη-
ματικές ρομάντσες λαγγωμένες, κλαψιάρικες που
τραγουδούν τη γλύκα και τον πόνο της ά-
γάπης.

Αυτά τα τραγούδια είναι του Μπελίνι, του Πε-
γκολέζε, του Ντονιζέτι και του Βέρντι.

Μά κάθε τόσο ή κρυσταλλένια αυτή φωνή,
τακκίζεται, λυγίζει, το τραγούδι σβή-
νει σ' ένα ξερό βήχα, παρ' όλες τις
μυταιές προσπάθειες της τραγουδι-
στρας.

Οι γοητευτικές μοναδίες της, οι
παθητικές αριές της έχουν μέσα της
κάποιο θρήνο, κάποιο παράπονο, κά-
ποιο πόνο που σάς άρρωσταίνει, που
σάς γεμίζει την καρδιά από οίκτο.

Ύστερ' από κάθε κομμάτι, ή τρα-
γουδίστρα γυρίζει και ζητούσε χρήματα
μ' ένα σπασμένο πιατάκι στο χέρι. Και
καμιά παράκληση, κανένα ευχαριστώ
δεν έβγαινε από τα κλεισμένα της
χείλη, σ' όσους ήθελαν να ξεφύγουν
την υποχρεωτική έλεημοσύνη και σ' όσους της
πετούσαν εν' άσημένιο νόμισμα. Θά νομίζατε,
βλέποντάς της, πως αυτή ή δυστυχισμένη εΐταν
έξω από τη ζωή, θά την παίρνατε γιά μία πριγ-
κήμισσα που τη βαρύνει ή μοίρα, πως εΐταν το
έξυλιστήριο θύμα μακρινών σφαλμάτων, και πως
υπόφερε καρτερικά και δεν είχε πιά τη δύναμη
να επαναστατήσει κατά της μοίρας της.

Πίσω από το βαρύ πέπλο που την έκρυβε,
φαινόταν άμυδρά το πρόσωπό της. Εΐταν τρα-
γικό και παραμορφωμένο γεμάτο στίγματα βλο-
γιάς. Τα χείλη της εΐταν εν' άνοιγμα χωρίς χρώ-
μα, ή μύτη εΐταν ένα κομμάτι σαρκός μαζεμένης και φαγωμένης.
Μόνο, τα μάτια που είχαν επιζήσει απ' αυτό τον άφανισμό, έλαμ-
παν άκόμη, μυστηριώδη, θλιμμένα, σαν τις άγναιές των άστρων
στο βάθος μιας στέρας.

Και νά σκέπτεται κανείς πως αυτό το δυστυχισμένο θύμα
του έρωτος εΐταν τόσο όραία, τόσο ευτυχισμένη, κ' είχε τόσο άγα-
πηθεί! φώναζε δίπλα μου ή κόμησσα Ντόρα Λαντεςότι, μυρίζον-
τας ένα τριαντάφυλλο. Ναι, άγαπητέ μου, αυτό το πένθιμο έρεί-
σιο, αυτό το τρισαύλιο φάντασμα εΐταν το είδωλο της Νεαπό-
λεως, ή πιο προτιμωμένη από τις πρωταγωνίστριες του μελοδρά-
ματος του Σάν-Κάρλο, ή περίφημη Τοντινέλλα!

Η κόμησσα πέταξε τολουλούδι της στο τραπέζι κ' έξακολούθησε:
— Άχ! γιατί ένα βράδυ της ήθελε το κέφι να πάει στην Πιε-
τιγκρόττα!... Έχετε πάει ποτέ σας σ' αυτή τη λαϊκή εορτή!... Δεν
έξω άλλη πιο διασκεδαστική και πιο πολυποικιλη άπ' αυτή!... Η
νύχτα κατεβαίνει από τον ουρανό με μικρά βηματάκια, φαντασμα-
γοική, τυλιγμένη με μιά χρυσή σκόνη... Μελαχρινές και ξανθές
πιάνονται από τη μέση, παρασηρώνοντας στο δρόμο τους, τους νέους
μ' ερωτικά λόγια... Ο άέρας εΐνε γεμάτος άρώματα... Όμιλοι έρ-
γατών, που οι πιο πολλοί τρικλίζουν κιάλας, περπατούν δώθε κείθε
άγκαλισμένοι... Κάθε λογής πλανόδιοι μικροέμποροι τρυπνούν
μέσα στο πλήθος... Άλλοι πουλούν μέσα σε καζάνια σούπες από
σαλιγκάρια ή καρβόλους βραστός, άλλοι άραποσιτία καθαρισμένα,
ζαχαρωτά, νερό παγωμένο, παγωτά της βανίλιας, μοσχοστάφυλλα...
Τζάφες στην πλατεία, πίνουν, γελούν, χορεύουν, ήγκαλιάζονται, βρι-
ζονται, χτυπιούνται, κυλούνται κατά γής τραβούν σιλέττα και
στο τέλος τα ξαναφτιάχνουν... Δίπλα στους κομψούς δανδήδες

στριμώγονται λωποδύτες των προαστίων, μικροαστοί και ψω-
δες της Μαργκελίνας... Πέντε μουσικοί άκομπανιάρουν όμοι-
ρούν πιο καλά τους βιγλουόρους που αλλάζουν διαρκώς τα τραγού-
δια τους... Το τραγούδι που θ' άρσει άμέσως στο πλήθος και θ'
το μαγέψει με τη διαβολική του ευθυμία ή με την τρυφερότη-
τα μελαγχολία, θά γίνει από την άλλη μέρα της μόδας, θά περ-
πάει από στόμα σε στόμα, μέσ' στα έργοστάσια και τα σαλόνια...

Μά έξεχασα την ιστορία μου... Ένας νέος τραγουδιστής... Ή-
ταν μελαχρινός κ' είχε χρυσά σγουρά μαλλιά. Τα μεγάλα μάτια
του εΐταν γεμάτα από χαρά, φωτισμένα, άδολα, το κορμί του έ-
γοιδες σά φέιδι, τα χέρια του εΐταν μακριά και λεπτά κ' οι αλ-
γοές δουλειές δεν τάχαν παραμορφώσει... Η σερενάτα που τραγου-
δούσε, εΐταν φοβισμένη μά και άγρια και σάς θύμιζε έρωτική έρ-
μολόγηση, είχε στον τόνο της κάτι σαν παρατεταμένο και άγρι-
ο χέλι, σάς έτάραζε, σάς έλκινιζε... Η Τοντινέλλα που γιά να
πάη εκεί είχε ντυθεί καμαριέρα, άκουγε, ρουφούσε αυτή την α-
σθηματική μουσική... Όταν ο νέος είχε πιά τελειώσει, εκείνη περ-
χώρησε προς αυτόν σπρώχνοντας το πλήθος και του εΐπε: «Ή, ο
δεν εΐν' έτσι αυτό το τραγούδι» έλα να το πούμε μαζί.

Και τότε εκείνη έδωσε σ' αυτό το άπλο τραγούδι, σ' αυτό το
χτύπημα της αίσθηματικής καρδιάς όπου ζυγναι ή έπαυση, την
παθητικό τόνο που του έλειπε, το ύψος προς τ'
άσπρα με τη λαμπρή σαν το χρυσάφι φωνή της
και το έκανε μιά ερωτική προσευχή.

Αυτό εΐταν ή άποθέωσή της... Έπί μισή ώρα
τη ζητωσανόναζαν και την πήγαν θρασυ-
τικά στο άμάρι της... Ο νέος τραγουδιστής θύμα-
μένος ξαφνιασμένος, μισότριλλος από περιήγηση
κ' ευτυχία πήγαινε μπροστά της με το καπέλο στο
χέρι...

Λεγόταν Τίτος Άμάφι και γιά να κερδί-
σει το ψωμί του έπαιζε φλάουτο στο να-
φεκονσέρτα των ναυτικών.

Μαντεύεται τη συνέχεια...

Άγαπήθηκαν με πάθος...

Μά πόσον καιρό μπορεί να έ-
στήξει ή ευτυχία ενός ανθρώπου άπ'ό-
κατό...

Ο Τίτος έπεσε άρρωστος στο
βόλο του φθινοπώρου... Εΐχε προσ-
θή από μαύρη βλογιά... Η Τοντινέ-
λλα τον περιποιήθηκε σαν άδελ-
φό του έλέους, άγγελική, χωρίς να
βάζει καθόλου τη μετε-
στροφή της τριμωγής άρ-
στεας...

Άρνήθηκε να τη
στείλει σε νοσοκομείο...

Πέθανε μέσ' στην
κιάτση, άπ'ότι της έλάλησε
την άρρώστια.

Άχ! γιατί να μη
πεθάνει τότε κ' αυτή...

Άλλ' άφου ή άρρώστια
την παραμόρφωσε
αφησε να ζήσει έτσι...

Την είδατε πρό όλίγου...

Αυτή εΐνε ή ιστορία της...

Τι λέτε, άρχισα
ένα μπρίτζ!...

René Maizeroy

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

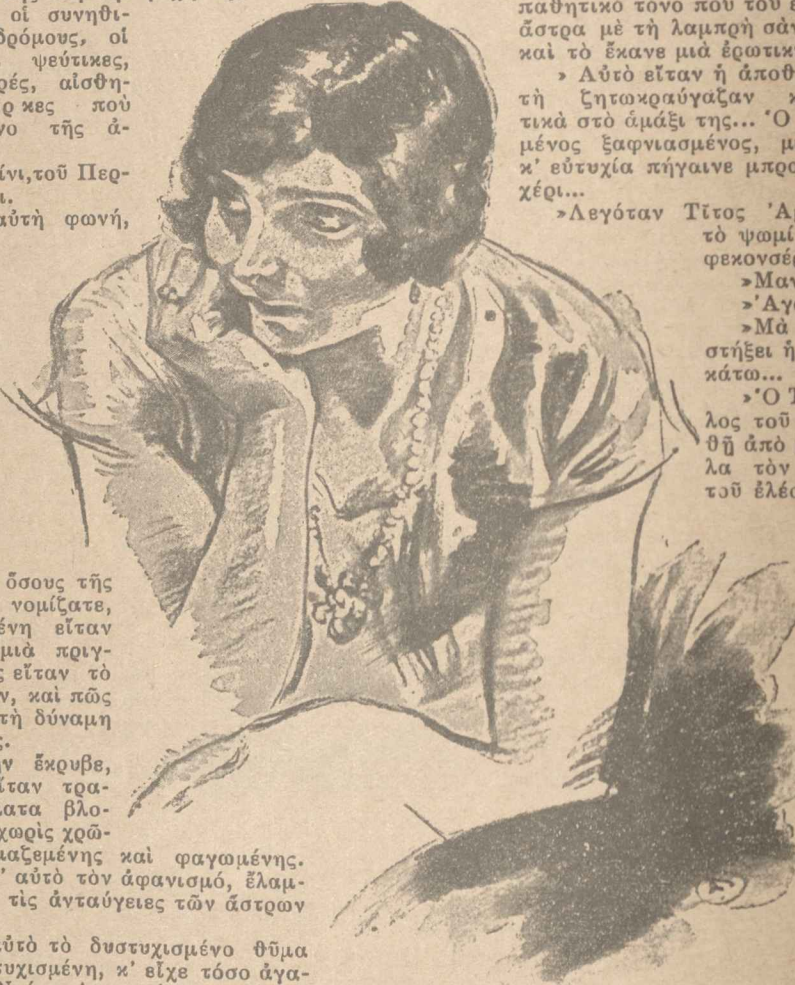
Κ' ήρθε μέσ' στη: άγάπης το μείζος
ο χωρισμός μιά πίκρα να μού βάλη
σαν και τούτη—μ' άκόμα πειό μεγάλη—
τη θάλασσα που μάς έχει χωρίσει.

Μιά θάλασσα και στην καρδιά έγω κλείσει,
που όταν άκούη το κτύμα στο άκογιάλι
το αϊώνιο του παραπονο να ψάλλη,
ένα θρήνο αντίφωνο θ' άρχισι.

Αντίφωνο ένα θρήνο κ' ένα κλάμα
που κλαίοντας με την θάλασσα άντάμα
πουρκώνει πέρα ως πέρα το γαλιό.

Ός που στεγνά της θάλασσας στον άμμο
ξεφυχούν οι καϊμιοί—και πώ κ' έγω
τους πόνους μου τραγουδιά να τους κάμω.

I. Γρυπάρης

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΘΕΑΜΑ ΣΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΔΕΝ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

ΤΩΝ MAX · AL. FISCHER

Τον τελευταίο Μάιο άποφασίσαμε ένα πρωί, ο Δουλόγγ κ'
έγω, να έπιδοθούμε σε παραστάσεις θεατρικές γιά να κερδίσαμε
λεπτά. Άφου εξασφάλισαμε τη συνδρομή των ήθοποιών που
μας χρειαζόνταν γιά το τουρνέ που θά κάναμε, άπασχοληθή-
καμε σάν εξετέρες του έργου που θά πρωτοποιάμε.

— Άς βάλουμε ένα δράμα, πρότεινε ο Δουλόγγ.
— Ένα δράμα... νομίζεις πως το κοινό άγαπή πάλι το δράμα;
— Άς βάλουμε μιά τραγωδία.
— Μιά τραγωδία!... Πολλοί θάνατοι άμυσρώνουν το είδος
αυτό του έργου...

Τέλος ύστερα από πολλές συζητήσεις καταλήξαμε σε μιά
κωμωδία «έλαφρά»... τολύ έλαφρά.

Η Λανσόν ήταν ο πρώτος σιαθμός τοι ταξιδιού μας. Στην
πύργα του θεάτρου της Υπομνηστικής άυτής, την 20 Μαΐου
ήταν γραμμένα τα έξισ:

Τουρνέ Δουλόγγ και Δουκούρο.

Από άπόψε και επί πέντε βραδάδες
εις τας 8 1/2

«Υπό τας σημαίας»

κωμωδία εις πράξεις 3 του Μ. Σιλβέν Κοτινιάκ.

Από καιρό όνειρευόμαστε να έχουμε μιά βίλλα στο περίχωρο
του Παρισιού γιά να περάσουμε τα γιορταεία μας με καλοπέ-
ρασι και τεμπελιά.

Θαχότανε επίκεντρο ή όρα να πραγματοποιήσουμε τα ό-
νειρά μας ή θά γάναμε και τα λίγα λεπτά που είχαμε διαθέσει
στην επείγουσα αυτήν: Α! έλπίδες μας δεν άρρασαν να κα-
θορισθούν. Στις 8 1/2 τον στιγμή που ύψώνετο ή αύλαία, δεν
έμνε ούτε μιά θέσι άδεια. Το θέατρο ήταν γεμάτο.

Όλο το διάστημα που οι ήθοποιοι έπαιζαν την πρώτη πράξη, ο
Δουλόγγ κ' έγω καταμετρώσαμε, στον προθάλαμο του θεάτρου
τα εισιτήρια και κάναμε ύπολογισμούς.

— Θα πλουτίσουμε.
— Καλή έμπνευσι είχαμε να γίνωμε
μιαρεσούρι! 600 φράγκα εισπραξι!...
Δεν πάραυτα λόγος οι εισπράξεις άσθρο
μεθίστο και όλες τις άλλες μέρες να μην
εΐνε ίδιες άν όχι και περισσότερες.

Άκούσαμε μαζεμένα χειροκροτήματα
στην αύλα. Η Α' πράξι είχε τελειώ-
σει. Πήραμε ο καθένας μας από μερικάς
έπιστροφές γιά το διάλειμμα και έτοιμαστή-
καμε νάτις μοιράσουμε.

Ένας χονδρός κύριος—πολύ
καθώς πρέπει και παρασημοφο-
ρεμένος—δεν άργησε να προβάλη
σέρνοντας μαζί του μιά κυρία...
Μέ ένα κίνημα και οι δύο μας, ο
Δουλόγγ, κ' έγω, του προσέφερα-
με την επιστροφή.

Ο χονδρός κύριος μάς έσπρω-
ξε τα χέρια και μάς κύταξε ά-
σπρη.

Φολάξτε τα, κύριοι, φώναζε.

Μά εΐνε πού... μουρημοριό-
με με ένα άζιέραστο χαμόγελο...
σε λίγ... γιά να έπιστρέψετε...

Γιά να έπιστρέψετε! Φαν-
τάζεθε πως θάχα την ύπουνη
νάκω για πολλή ώρα τέτοιες άπιδες... Εΐδοποιούν τον κόσμο,
κύριοι, τι διάβολε!... Δεν έξω άν οι Παρισιάνοι παραδέχονται
να απαγάγουν με τις γυναίκες τους σε τέτοιους είδους θεάματα,
έγω όμως ο Δουλόγγ—Μαθιδ συμβολαιογράφος της Λανσόν σάς
το όπλω καθαρά, το «Υπό τας Σημαίας» δεν εΐνε έργο που
μπορεί κανείς να πάρη μιά τίμια γυναίκα... Έλα, Ιουλίττα, έλα...
Εΐμαστε έτοιμοι να δώσουμε την άπάντησι στον κ. Μαθιδ,
όταν ένας κύριος ύψηλός, άδύνατος, παρασημοφορεμένος κ' ά-
τός συνοδευόμενος από μιά κυρία μάς διέκοψε:

— Α! είμαι πού! ευχαριστημένος που κάνω την γνωριμία
σας, κύριοι διενθναι τοι Τουρνέ!... Ωραίο θέαμα... Δεν
ντρεπόθε να δίνετε χωρίς, να είδοποιείτε, ένα έργο γιά το
όποιο μπορούσε να κοκκινισι ένα σύνταγμα; Δεν έξω τι με
βαστάει να σάς κολλήσω το χέρι μου στο μούτρου ή το πόδι μου
άλλοι!... Άν εΐσθε τόσο ζώα ώστε να μην το καταλαβαίνετε,
σας το λέω έγω στρατηγός Σαμπροκλέρ. Το «Υπό τας Σημαίας»
δεν εΐνε έργο που μπορεί να δοληγήσι κανείς μιά τίμια γυναί-
κα... Έλα, Ιουλιττίνα, έλα...

Ύστερα από την έξουσία, ο στρατός... Το νέο έπεισόδιο αυτό
μας άνοητόθηκε. Προσοι συνέλλεθαμε από τις βρισιές τοι στρατι-
γού, άναγνώστη κύριοι, μεγάλοι, μικροί, ξανθοί, μελαχρινοί!—
όλοι άπας πρέπει, —εΐσπασαν στον προθάλαμο, σέρνοντας και
τις νιφές τους.

Μας εΐπαν άγρόικους, χυδαίους, δηλώνοντας συγχρόνως
και τα όνόματά τους. Ο κ. Τριβώ, Πρόεδρος Δικαστηρίου, ο κ.
Γκροσνέ, δικηγόρος, ο συνταγματάρχης Κολόν, ο λοχαγός

Καίσαρ, κ.τ.λ. Κι' αυτές ή κυρίες όρκιστηκαν να μη ξαναπα-
τήσουν.

Κατά το διάστημα που, μπροστά σε μιά αύλα άδεια, οι
καλλιτέχναι έπαιζαν την δεύτερη και τρίτη πράξη τοι «Υπό
τας Σημαίας», μείναμε ο Δουλόγγ κ' έγω κρυμμένοι στον προ-
θάλαμο άπάνω σε ένα θρανίο, κλαίοντας την τύχη μας.

— Καταστροφικήκαμε!

— Γιατί, Θεέ μου, να μη βάλουμε ένα οϊονδήποτε άλλο έργο,
μιά όπερέττα, μιά τραγωδία; Τώρα όλοι αυτοί θά βγούνε έξω
και θά πούνε ένα σωρό εις βάρος μας. Ούτε άσθρο, ούτε μεθαύ-
ριο, ούτε ποτέ δε θά πιδώμε δεκάρα.

Όταν γυρίσαμε στο ξενοδοχείο άρχισαμε τις γρίνιες, άναμε-
ταξύ μας... «Συ φταίς, έγω φταίω...» όλη την νύχτα άλλήλοβρι-
ζόμαστε. Την άλλη μέρα πήγαμε άργά, στις 10 και είχε άρχισι
ή δεύτερη πράξι.

Επρώξαμε την πόρτα της αύλας. Με ποιές λέξεις να περι-
γράψωμε την έκπληξι που δοκίμασαμε; Από πώνω έως κάτω,
ή πλατεία, τα θεωρεία, ο διδύκρος, όλα ήταν γεμάτα κόσμο.
Ούτε θέσι γιά να σταθι κανείς όρθιος δεν υπήρχε.

Η έκπληξις μας έφθασε στον ύψιστο βαθμό, όταν, πίσω από
την γρίλια ενός θεωρείου, προς τα δεξιά, είδαμε ένα πρόσωπο
που τα χαρακτηριστικά του δεν μας φαίνονταν άγνωστα.

Πές μας, σε παρακαλώ σ' που εΐσαι από δω, είπαμε στον
έμπορο των προγραμμάτων... εκείνος ο κύριος με το παρόνομο,
ο χονδρός που έχει το θεωρείον από προς τα δεξιά δεν
εΐνε ο Δουράν—Μαθιδ ο συμβολαιογράφος;

— Μάλιστα, κύριοι.

Ο κ. Α. Μαθιδ που έδειξε κατά την χθεσινή πα-
ράστασι τόση περιφρόνησι, βρισκότανε και πάλι άπόψε
στην αύλα...

Και ή Κυρία... ή Κυρία που εΐνε κρυμμένη μέσα στο
θεωρείο του, ποιά εΐνε; Εΐνε ή
Κα Μαθιδ, δεν εΐνε έτσι; Και
δύες ο κύριος αυτός χθές άκόμα
έβεβαιωνε πως το «Υπό τας ση-
μαίας» εΐνε ένα θέαμα στο όποιο
άποφύγει κανείς να πάρη την γυ-
ναίκα του!...

Ο έμπορος των προγραμ-
μάτων, άφου έβεβαιώθηκε πρώτα
πως δεν μπορούσε να τον άκού-
σι κανείς άλλος, χαμογέλασε και
εΐπε σιγά σιγά...

— Όχι, κύριοι, δεν εΐνε ή κ.
Δουράν. Εΐνε ή κ. Ιουλιττίνα, ή
γυναίκα του στρατηγού.

Ο Δουλόγγ έκλεινη τη στιγμή
με τραβήξε από το μαντίλι.

Κύταξε λιλπόν σε παρακα-
λώ, κύταξε εκεί... ο' εκείνο το
θεωρείο άριστερά... μου φαίνεται
πως εΐνε ο στρατηγός.

Ναι! ο στρατηγός εΐνε,
μουρημοριόσε ο έμπορος των προ-
γραμμάτων, ο κύριος δεν άπα-
τάται.

Χαμογέλασε λίγο και ξανάπε.
— Δυσκολεύτηκε μάλιστα να
πάρη στη θέσι του χωρίς να τον
γνωρίσει.

Κι' αυτές ή κυρίες όρκιστηκαν να μη ξαναπατήσουν.

δούν πολύ. Σκεφθήτε πως εΐνε μαζί του ή κ. Γκροσνέ, ή γυ-
ναίκα του δικολάβου.

Γιά να φανή άρεστές ο έμπορος των προγραμμάτων εξα-
κολούθησε.

Αι πληροφορίες που σάς έδωσα, ως φαίνεται σάς έδια-
φύρουν. Ε! καλά. Άς εξακολουθήσουμε, άν θέλετε να ρίξωμε
μια ματιά σ' όλη την αύλα. Στο θεωρείον 1 έχετε τον κ. Τζα-
ρέ τον κ. Κοτταμσιόν την γυναίκα του δικηγόρου, στο θεω-
ρείον 3 τον κ. Γκροσνέ με την κ. Κολόν, την γυναίκα του
συνταγματάρχου, στο 5 τον λοχαγό Καίσαρα με την κ. Ιουλιάν
Μαθιδ, την γυναίκα του συμβολαιογράφου, στο 9 έχετε...

Ραγδαία χειροκροτήματα που εξαίρετισαν ένα μιζάνισι
πιδ άναίδες από τα προπογόμενα, έκοψαν στη μέση την όμιλία
του έμπορου των προγραμμάτων.

Μετάφρ. Διον. Ν. Κατάρης

Στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ», προσεχέστατα

Πώς δηλητηριάζεται ή άνθρωπότης. Η κοκίνη, ή μορφίνη, το
δπιον! Η ιστορία των δηλητηρίων. Η χρήση των. Τι γίνεται
στην Εύρώπη και στας Άθήνας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάτι που θά σάς καταλήξω, θά σάς συναρπάσει.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΘΑ ΚΑΜΗ ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙ ΤΗΣ Η „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

Τὸ Ἑλληνικὸ σπῖτι, ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὅλος ὁ κόσμος, πάσης τάξεως, θὰ ἀποκτήσῃ τὸ Περιδικὸ πού ὄνειροπολοῦσε τόσα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἡ Ἑλλάς εἶδε τὴν ἐλευθερίαν της.

Ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» θὰ εἶνε τὸ πολυτελέστερον, τὸ πλουσιώτερον καὶ τὸ μεγαλείτερον περιοδικὸν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐμφάνισις της θὰ καταπλήξῃ. Ὁλόκληρος κολοσσὸς ἐκδόσεως πρωτοφανοῦς διὰ τὴν Ἑλλάδα, μέσα εἰς τὰς σελίδας τῆς ὁποίας ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐντρυφᾷ ἀπλήστως.

Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἰπῶμεν ὅτι μόνον διὰ τὰ κλισὲ τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» θὰ δαπανῶνται **80** χιλιάδες δραχμῶν μηνιαίως!

Διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» θὰ ἀπασχολοῦνται 3 μεγάλα Γερμανικὰ ἐπίπεδα πιεστήρια καὶ ἐν ταχυπιεστήριον ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα τῆς Ἀνατολῆς.

Ὁλόκληρον ἐπιτελεῖον συνεργατῶν ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους Ἑλληνας λογίους ἐργάζεται ἀπὸ μηνῶν ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ», ἡ ὁποία ἐκτὸς τῶν ἔργων τῆς Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας θὰ περυσιάσῃ καὶ ἔργα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας, διὰ τὰ ὁποία δαπανᾷ μέγιστα χρηματικὰ ποσά.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

ΤΗΝ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ”,

Η ΟΠΟΙΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΟΛΑΥΣΤΙΚΟΤΕΡΑ ΣΑΣ ΨΥΧΑΓΟΓΗ
ΘΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

